

επείγουσες ανάγκες διατηρήσεως τών άλιευτικών πόρων, έχει υποβάλει στό Συμβούλιο προτάσεις, οι όποιες, άν και δέν έχουν υιοθετηθεί από τό όργανο αυτό, άποτελούν τό σημείο άφετηρίας για έναρμονισμένη κοινοτική δράση.

4. Δυνάμει του άρθρου 7 της συνθήκης, οι άλιεις της Κοινότητας πρέπει νά έχουν, υπό τήν επιφύλαξη νομοτύπως θεσπιζόμενων εξαίρέσεων, ίση πρόσβαση στά άλιευτικά άποθέματα πού έμπίπτουν στή δικαιοδοσία τών Κρατών μελών. Μόνο τό Συμβούλιο έχει τήν έξουσία νά καθορίζει τίς λεπτομέρειες της προσβάσεως αυτής, σύμφωνα μέ τίς διαδικασίες πού καθορίζονται στά άρθρα 43 παράγραφος 2 έδάφιο 3 της συνθήκης και 102 της πράξεως προσχωρήσεως. Η νομική αυτή κατάσταση δέ δύναται νά μεταβληθεί μέ μέτρα πού θεσπίζονται μονομερώς από τά Κράτη μέλη.
5. Ένώπιον μιάς καταστάσεως πού χαρακτηρίζεται από τήν αδράνεια του Συμβουλίου και από τή διατήρηση, κατ' άρχήν, τών μέτρων διατηρήσεως πού ίσχυαν κατά τό πέρας της προβλεπόμενης από τό άρθρο 102 της πράξεως

προσχωρήσεως περιόδου, ή άπόφαση του Συμβουλίου της 25ης Ιουνίου 1979 και οι παράλληλες άποφάσεις, καθώς και οι συμφυείς άπαιτήσεις της διασφαλίσεως, από τήν Κοινότητα, του κοινού συμφέροντος και του άκέραιου τών ίδιων της έξουσιών, επιβάλλουν στά Κράτη μέλη όχι μόνο τήν υποχρέωση νά συμβουλευόνται τήν Έπιτροπή λεπτομερώς και νά έπιζητούν καλόπιστα τήν έγκρισή της, αλλά και τό καθήκον νά μη θεσπίζουν έθνικά μέτρα διατηρήσεως, παρά τίς αντιρρήσεις, επιφυλάξεις ή όρους πού θά μπορούσε νά διατυπώσει ένδεχομένως ή Έπιτροπή.

6. Για νά άνταποκρίνονται στις άποφάσεις του Συμβουλίου και στή διαδικασία πού καθορίσθηκε από τό ψήφισμα της Χάγης, οι διαβουλευσεις πού πρέπει νά διεξαγάγει ή κυβέρνηση Κράτους μέλους πριν από τή θέσπιση μέτρων διατηρήσεως πρέπει νά επιτρέπουν στήν Έπιτροπή νά έκτιμά όλες τίς επιπτώσεις τών σχεδιαζόμενων μέτρων και νά άσκει καταλλήλως τό καθήκον έποπτείας πού έχει δυνάμει του άρθρου 155 της συνθήκης ΕΟΚ.

Στήν υπόθεση 804/79

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, έκπροσωπούμενη από τούς νομικούς της συμβούλους Donald W. Allen και John Temple Lang, μέ αντίκλητο στό Λουξεμβούργο τόν Mario Cervino, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από

τή ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, έκπροσωπούμενη από τό Gilbert Guillaume, διευθυντή νομικών υποθέσεων του ύπουργείου έξωτερικών υποθέσεων και για τήν έγγραφη

διαδικασία, από τον Philippe Moreau-Defarges, σύμβουλο της διεύθυνσης του υπουργείου εξωτερικών, με τόπο επιδόσεως στο Λουξεμβούργο την έδρα της γαλλικής πρεσβείας,

καί

τήν ΙΡΛΑΝΔΙΑ, εκπροσωπούμενη από τον Louis J. Dockery, Chief State Solicitor, επικουρούμενο, για την προφορική διαδικασία, από τον James Lynch, Assistant Chief State Solicitor, καί από τον Declan N. C. Budd, barrister του δικηγορικού συλλόγου του Δουβλίνου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, την έδρα της ιρλανδικής πρεσβείας,

παρεμβαίνουσες,

κατά

ΗΝΩΜΕΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΑΣ ΙΡΛΑΝΔΙΑΣ, εκπροσωπούμενου από τον R. D. Munrow, Assistant Treasury Solicitor, επικουρούμενο από τον Lord Advocate, Lord Mackay of Clashfern, Q.C., καί από τον barrister Peter G. Langdon-Davies του Inner Temple, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την έδρα της πρεσβείας του Ήνωμένου Βασιλείου,

καθ' ού,

πού έχει ως αντικείμενο να αναγνωρισθεί ότι, με τη θέσπιση καί εφαρμογή, κατά τό έτος 1979, όρισμένων έθνικών μέτρων στον τομέα της θαλάσσιας άλιείας, τό Ήνωμένο Βασίλειο παρέδη ύποχρεώσεις πού υπέχει έκ της συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, P. Pescatore, Mackenzie Stuart καί T. Koormans, προέδρους τμημάτων, A. O'Keefe, G. Bosco, A. Touffait, O. Due καί U. Everling, δικαστές,

γενικός εισαγγελεύς: G. Reischl
γραμματεύς: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά περιστατικά τής υποθέσεως, ή εξέλιξη τής διαδικασίας και οι ισχυρισμοί και τά επιχειρήματα των διαδίκων δύνανται νά συνοψισθούν ως ακόλουθως:

I — Περιστατικά και διαδικασία

Στίς 20 'Οκτωβρίου 1970, τό Συμβούλιο των Κοινοτήτων, κατ' εφαρμογήν, ιδίως, των άρθρων 42 και 43 τής συνθήκης ΕΟΚ, εξέδωσε τόν κανονισμό 2141/70, περί θεσπίσεως κοινής διαρθρωτικής πολιτικής στον τομέα τής άλιείας (JO L 236, σ. 1) και τόν κανονισμό 2142/70, περί κοινής οργανώσεως άγοράς προϊόντων άλιείας (JO L 236, σ. 5).

Η προσαρτημένη στή «συνθήκη προσχωρήσεως» τής 22ας 'Ιανουαρίου 1972 πράξη περί των όρων προσχωρήσεως και των προσαρμογών των συνθηκών, γνωστή ή «συνθήκη προσχωρήσεως», περιέχει στά άρθρα 98 ως 103 διατάξεις περί άλιείας. Ειδικότερα, τό άρθρο 102 προβλέπει ότι τό Συμβούλιο, προτάσει τής 'Επιτροπής, προσδιορίζει, τό αργότερο από του έκτου έτους μετά τήν προσχώρηση, τούς όρους άλιεύσεως μέ σκοπό νά εξασφαλίσει τήν προστασία των άποθεμάτων και τής διατηρήσεως των βιολογικών θαλάσσιων πόρων.

Στίς 19 'Ιανουαρίου 1976, τό Συμβούλιο εξέδωσε τόν κανονισμό 100/76 περί κοινής οργανώσεως άγοράς προϊόντων άλιείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 43) και τόν κανονισμό 101/76 περί θεσπίσεως κοινής διαρθρωτικής πολιτικής στον τομέα τής άλιείας (ΕΕ ειδ. έκδ. 04/001, σ. 61). 'Ο μέν πρώτος καταργεί τόν κανονισμό 2142/70, ό δεύτερος τόν κανονισμό 2141/70.

Τό άρθρο 1 του κανονισμού 101/76 όρίζει:

«Γιά τήν προώθηση τής άρμονικής και ισόρροπης αναπτύξεως του τομέως τής άλιείας στό πλαίσιο τής γενικής οικονομικής δραστηριότητας και για νά ευνουθηεί ή όρθολογική εκμετάλλευση των βιολογικών πόρων τής θαλάσσης και των έσωτερικών υδάτων, καθιερώνεται κοινό καθεστώς για τήν άσκηση τής άλιευτικής δραστηριότητας στα θαλάσσια ύδατα και θεσπίζονται ειδικά μέτρα για κατάλληλες ενέργειες και για τό συντονισμό τής διαρθρωτικής πολιτικής κάθε Κράτους μέλους στον τομέα αυτόν.»

Κατά τό άρθρο 2 παράγραφος 1:

Τό καθεστώς τό εφαρμοζόμενο από κάθε Κράτος μέλος στήν άσκηση τής άλιευτικής δραστηριότητας στα θαλάσσια ύδατα, τά όποια υπάγονται στήν κυριαρχία ή τή δικαιοδοσία του, δέ δύναται νά προκαλέσει διάφορη μεταχείριση έναντι των άλλων Κρατών μελών.

Τά Κράτη μέλη εξασφαλίζουν ιδίως τήν ισότητα των όρων προσβάσεως και εκμεταλλεύσεως των άποθεμάτων που βρίσκονται στα ύδατα τά αναφερόμενα στό πρώτο έδάφιο, σε όλα τά άλιευτικά σκάφη υπό σημαία ενός των Κρατών μελών που είναι νηολογημένα στήν επικράτεια τής Κοινότητας.»

Τό άρθρο 2 παράγραφος 2 του κανονισμού 101/76 όρίζει ότι τά Κράτη μέλη ανακοινώνουν στα άλλα Κράτη μέλη και στήν 'Επιτροπή τίς ύφιστάμενες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις περί άλιείας εντός των θαλάσσιων υδάτων τους,

καθώς και τούς κανόνες που απορρέουν από την υποχρέωση εξασφάλισης ίσων όρων προσβάσεως και εκμεταλλεύσεως των αλιευτικών αποθεμάτων: δυνάμει του άρθρου 3, τα Κράτη μέλη υποχρεούνται να κοινοποιούν μεταξύ τους και στην Έπιτροπή τις τροποποιήσεις που πρόκειται να επιφέρουν στους κανόνες τους περί αλιείας.

Τό άρθρο 4 του κανονισμού 101/76 όρίζει ότι:

«Αν ή άσκηση της αλιευτικής δραστηριότητας στα θαλάσσια ύδατα των Κρατών μελών, που αναφέρονται στο άρθρο 2, εκθέτει όρισμένους από τούς πόρους τους σε κινδύνους ύπερκεντατικής εκμεταλλεύσεως, τό Συμβούλιο, προτάσει της Έπιτροπής, δύναται να θεσπίσει τά άπαραίτητα μέτρα για τή διατήρηση των πόρων, σύμφωνα με τή διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 43 παράγραφος 2 της συνθήκης.

Τά μέτρα αυτά δύναται ιδίως να περιλαμβάνουν περιορισμούς έν σχέσει προς τήν άλιευση όρισμένων ειδών, τίς ζώνες, τίς περιόδους άλιεύσεως, τίς μεθόδους άλιεύσεως και τά άλιευτικά μηχανήματα.»

Κατά τή συνεδρίασή του της 30ής Όκτωβρίου 1976, στη Χάγη, τό Συμβούλιο σύνταξε και στις 3 Νοεμβρίου 1976 εξέδωσε ένα ψήφισμα, με τό όποιο συμφωνείται ότι τά Κράτη μέλη από 1ης Ιανουαρίου 1977 με έναρμονισμένη ενέργεια θά επεξετείναν τά όρια των αλιευτικών τους ζωνών σε 200 μίλια από τίς άκτές τους, στη Βόρεια Θάλασσα και στο Βόρειο Άτλαντικό.

Μέ τήν ίδια ευκαιρία, τό Συμβούλιο παρέσχε τήν έγκρισή του (παράρτημα VI του ψηφίσματος) επί δηλώσεως της Έπιτροπής (στο έξής: τό ψήφισμα της Χάγης) με τό ακόλουθο περιεχόμενο:

«έν άναμονή της θέσεως σε έφαρμογή των κοινοτικών μέτρων περί διατηρήσεως των φυσικών πόρων, τά όποια δρίσκονται επί του παρόντος στο στάδιο της επεξεργασίας, τά Κράτη μέλη δε λαμβάνουν μονομερή μέτρα διατηρήσεως των πόρων.

Άν πάντως δεν έπέλθει συμφωνία στο πλαίσιο των διεθνών έπιτροπών αλιείας για

τό έτος 1977 και άν, έν συνεχεία, δεν καταστεί δυνατή ή άμεση θέσπιση αυτόνομων κοινοτικών μέτρων, τά Κράτη μέλη δύνανται να θεσπίζουν, προσωρινώς και κατά τρόπο που να αποφεύγονται οι διακρίσεις, κατάλληλα μέτρα προς εξασφάλιση της προστασίας των πόρων που δρίσκονται έντός των πλησίον των άκτών τους αλιευτικών ζωνών.

Πρό της θεσπίσεως των μέτρων αυτών, τό ένδιαφερόμενο Κράτος μέλος ζητά τήν έγκριση της Έπιτροπής, τήν όποία όφείλει να συμβουλευεται σε όλα τά στάδια των διαδικασιών.

Τέτοια ένδεχόμενα μέτρα δεν προδικάζουν τίς κατευθυντήριες γραμμές που θά υιοθετηθούν για τή θέση σε έφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων περί διατηρήσεως των πόρων.»

Στίς 18 Φεβρουαρίου 1977, τό Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 350/77, περί θεσπίσεως όρισμένων προσωρινών μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (JO L 48, σ. 28).

Κατά τή συνεδρίασή του της 31ης Ιανουαρίου 1978 τό Συμβούλιο συμφώνησε επί της κατωτέρω δηλώσεως (JO C 154, σ. 5):

«Τό Συμβούλιο δεν κατόρθωσε να φθάσει σε συμφωνία κατά τή συνεδρίαση αυτή περί του όρισμού κοινής πολιτικής αλιείας, αλλά συμφώνησε να επανεξετάσει τά θέματα αυτά σε μεταγενέστερη ήμερομηνία. Έπειδή εκκρεμούσε ή εισαγωγή κοινού συστήματος για τή διατήρηση και διαχείριση των αλιευτικών πόρων, όλες οι αντιπροσωπείες ανέλαβαν τήν υποχρέωση να εφαρμόζουν έθνικά μέτρα μόνο όπου ήταν άπολύτως άναγκαία, να ζητούν τήν έγκριση της Έπιτροπής γι' αυτά και να εξασφαλίζουν τό ότι δεν εισάγουν διακρίσεις και είναι σύμφωνα προς τή συνθήκη.»

Στίς 19 Δεκεμβρίου 1978, τό Συμβούλιο υιοθέτησε απόφαση «βασισμένη επί των συνθηκών, περί των αλιευτικών δραστηριοτήτων που άσκούνται έντός υδάτων που υπάγονται στην κυριαρχία ή τήν

δικαιοδοσία των Κρατών μελών, ληφθείσα προσωρινώς, εν αναμονή της θεσπίσεως οριστικών κοινοτικών μέτρων».

Με την απόφαση αυτή, το Συμβούλιο, εν αναμονή συνάψεως συμφωνιάς επί κοινοτικών μέτρων διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων και συναφών θεμάτων, και έχοντας υπόψη το άρθρο 102 της πράξεως προσχωρήσεως, καθώς και την ανάγκη προστασίας των βιολογικών πόρων και διατηρήσεως κατάλληλων σχέσεων με τις τρίτες χώρες στον τομέα της αλιείας, θέσπισε προσωρινά μέτρα, ισχύοντα μέχρι της επελευσεως οριστικής συμφωνίας και, το αργότερο, μέχρι τέλος Μαρτίου 1979. Σύμφωνα με τα εν λόγω προσωρινά μέτρα, τα Κράτη μέλη όφειλαν να ασκούν τις αλιευτικές τους δραστηριότητες, κατά τρόπο ώστε στις αλιεύσεις πού γίνονται από τα πλοία τους, κατά τη διάρκεια της προσωρινής περιόδου να λαμβάνονται υπόψη οι συνολικές επιτρεπόμενες αλιεύσεις (TAC), πού υπέβαλε η Έπιτροπή στο Συμβούλιο με τις ανακοινώσεις της της 23ης Νοεμβρίου 1978 και της 16ης Φεβρουαρίου 1979 και τό μέρος των TAC πού έχει αναγνωρισθεί στις τρίτες χώρες, στό πλαίσιο συμφωνιών και ρυθμίσεων πού συνήψε μαζί τους ή Κοινότητα. Οι κατά τη διάρκεια της προσωρινής περιόδου αλιεύσεις θά καταλογίζονταν στις ποσότητες πού τό Συμβούλιο θά αποφάσιζε νά επιτρέψει για τό 1979.

Όσον αφορά τά τεχνικά μέτρα διατηρήσεως και ελέγχου των αλιευτικών πόρων, τά Κράτη μέλη όφειλαν νά εφαρμόζουν τά ίδια μέτρα πού ίσχαν στις 3 Νοεμβρίου 1976, καθώς και άλλα μέτρα, πού είχαν ληφθεί σύμφωνα με τις διαδικασίες και τά κριτήρια του παραρτήματος VI του ψηφίσματος του Συμβουλίου της 3ης Νοεμβρίου 1976 (ψηφίσμα της Χάγης).

Πανομοιότυπα προσωρινά μέτρα θεσπίσθηκαν εκ νέου από τό Συμβούλιο με την απόφαση 79/383 της 9ης Απριλίου

1979 (JO L 93, σ. 40)· εν συνεχεία με την απόφαση 79/590 της 25ης Ιουλίου 1979 (JO L 161, σ. 46)· τά προσωρινά μέτρα της τελευταίας αυτής αποφάσεως ίσχαν, τό αργότερο, μέχρι την 31η Οκτωβρίου 1979.

Η κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου είχε γνωστοποιήσει προηγουμένως στην Έπιτροπή, με έπιστολή της 21ης Μαρτίου 1979, ότι, έλλείψει προηγουμένης συμφωνίας σε κοινοτικό επίπεδο, είχε την πρόθεση νά λάβει από 1ης Ιουνίου, διάφορα έθνικά μέτρα περί θαλάσσιας αλιείας και ζήτησε την έγκριση των μέτρων αυτών, σύμφωνα με τό ψηφίσμα της Χάγης. Τά εν λόγω μέτρα αφορούσαν, ειδικότερα, την αύξηση σε ορισμένες αλιευτικές ζώνες του μεγέθους ματιών (βροχίδων) των δικτύων για την αλιεία λευκών ψαριών και την αλιεία άστακών Νορδηγίας, τόν καθορισμό ελάχιστου μήκους αλιεύσεως για ορισμένα είδη ψαριών, μεταξύ των οποίων ο όνίσκος· τόν καθορισμό επιτρεπόμενου ποσοστού παρεπόμενων αλιεύσεων κατά την αλιεία άστακών Νορδηγίας· τόν καθορισμό ελάχιστου μεγέθους εκφορτώσεως άστακών Νορδηγίας.

Κατόπιν όγκώδους ανταλλαγής άλληλογραφίας και αρκετών διαβουλεύσεων, τό Ήνωμένο Βασίλειο απέστειλε έπίσημως στην Έπιτροπή πέντε σχέδια κανονισμών στον τομέα της θαλάσσιας αλιείας, στις 19 Ιουνίου 1979 και ένα εκτο σχέδιο, στις 29 Ιουνίου 1979, σε αντικατάσταση ενός από τά πέντε πρώτα ή έναρξη της ίσχύος των οποίων είχε καθορισθεί, παρά τις αντίρρήσεις της Έπιτροπής για την 1η Ιουλίου 1979. Η Έπιτροπή έλαβε έπίσης γνώση, την ίδια περίοδο, ορισμένων προβλημάτων πού ανέκυπταν με την εφαρμογή του συστήματος άδειών για την αλιεία ρέγγας και του σχεδίου διαχειρίσεως των αποθεμάτων ρέγγας, εντός των υδάτων της νήσου Man και της θόρειας θάλασσας της Ήρλανδίας.

Οι κανονισμοί πού άμφισβήτησε ή Έπιτροπή, τόσο ως προς την έθνική έξουσία

θεσπίσεως τους όσο και ως προς διάφορες από τις διατάξεις τους και τον τρόπο της θεσπίσεώς τους, ήταν: 'Ο Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979, S.I. 744· ό Immature Sea Fish Order 1979, S.I. 741· ό Immature Nephrops Order 1979, S.I. 742· ό Nephrops Tails (Restrictions on Landing) Order 1979, S.I. 743· ό Sea Fish (Minimum Size) Order (Northern Ireland) 1979, που αντικαταστάθηκε, στις 29 'Ιουνίου 1979, από τό Sea Fish (Minimum Size) (Amendment) Order (Northern Ireland) 1979, S.R.N.I. 235.

α) 'Ο Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979 επιβάλλει, όσον άφορά την άλιεία των προστατευόμενων ειδών λευκών ψαριών, στη ζώνη 2 της CPANE (Σύμβαση περί των πεδίων άλιείας Βορειοανατολικού 'Ατλαντικού), με εξαίρεση τη θάλασσα της 'Ιρλανδίας, ελάχιστο μέγεθος ματιών (βροχιδών) των δικτύων 75 χιλ. για δίκτυα άπλου νήματος και 80 χιλ. για δίκτυα διπλου νήματος, ενώ τό από τους ισχύοντες κανονισμούς της CPANE προβλεπόμενο μέγεθος ματιών δικτύων είναι άντιστοιχώς 70 και 75 χιλιοστά.

Τό ίδιο διάταγμα αυξάνει τό ελάχιστο μέγεθος ματιών (βροχιδών) των δικτύων άλιείας άστακών Νορδηγίας από 55/60 χιλ. σε 75 χιλ., για τά δίκτυα διπλου, και 70 χιλ. για τά δίκτυα άπλου νήματος, σ' όλόκληρη τη ζώνη 2 της CPANE. Καθορίζει σε 50 % τό μέγιστο ποσοστό των παρεπόμενων άλιεύσεων προστατευόμενων ειδών λευκών ψαριών· περιέχει επίσης όρισμένες τεχνικής φύσεως σχετικά με τη δομή των δικτύων.

6) 'Ο Immature Sea Fish Order 1979 καθορίζει ελάχιστο μέγεθος άλιεύσεων για διάφορα είδη ψαριών. Οί διατάξεις της εφαρμόζονται επί όλων των άλιευτικών πλοίων έντός της ζώνης άλιείας του 'Ηνωμένου Βασιλείου· προβλέπεται εξαίρεση όσον

άφορά τις παρεπόμενες άλιεύσεις της βιομηχανικής άλιείας.

γ) 'Ο Immature Nephrops Order 1979 καθορίζει ελάχιστο μήκος άλιεύσεων 25 χιλ., υπολογιζόμενο επί του όστρακου που άντιστοιχεί σε όλικό μήκος 86 χιλ. για τους άστακούς Νορδηγίας που εκφορτώνονται στό 'Ηνωμένο Βασίλειο και καθορίζει λεπτομερείς κανόνες μετρήσεως· άπαγορεύει στα άλλοδαπά άλιευτικά πλοία νά μεταφέρουν, έντός των υδάτων του 'Ηνωμένου Βασιλείου, άστακούς Νορδηγίας μικρότερου μεγέθους από εκείνο που καθορίζει τό διάταγμα.

δ) 'Ο Nephrops Tails (Restrictions on Landing) Order 1979 άπαγορεύει την εκφόρτωση ούρων άστακών Νορδηγίας, άν ό άριθμός τους υπερβαίνει τις 290 ανά χιλιόγραμμο ποσότητας που εκφορτώνεται.

ε) 'Ο Sea Fish (Minimum Size) (Amendment) Order (Northern Ireland) 1979 καθορίζει τό ελάχιστο μήκος άλιεύσεων, έντός των υδάτων της 'Ιρλανδίας, για τον όνίσκο σε 27 εκ. και για τον άστακό Νορδηγίας σε 25 χιλ. μήκους όστράκου.

Οί συμφωνίες που προβλέπονταν τό 1979 μεταξύ των κυβερνήσεων του 'Ηνωμένου Βασιλείου και της νήσου Μαν περί των όρων της άλιείας ρέγγας έντός των υδάτων της δόρειας θάλασσας της 'Ιρλανδίας, στό πλαίσιο του Herring (Irish sea) Licensing Order 1977, S.I. 1388 και του Herring (Isle of Man) Licensing Order 1977, S.I. 1389 ένείχαν, σύμφωνα με τις πληροφορίες της 'Επιτροπής, διακρίσεις εις βάρος των 'Ιρλανδών άλιέων, ιδίως στό πλαίσιο του συστήματος άδειων άλιείας έντός της ζώνης 12 μιλίων γύρω από τη νήσο Μαν και εκφορτώσεως ψαριών στην έν λόγω νήσο, καθώς επίσης και ποσοτικούς περιορισμούς υπό μορφή ποσοτώσεων ανά άλιεία και ανά ήμέρα άλιείας.

Κατόπιν νέας ανταλλαγής άλληλογραφίας και περαιτέρω διαβουλεύσεων, η Έπιτροπή εκκίνησε την προβλεπόμενη στο άρθρο 169 της συνθήκης ΕΟΚ διαδικασία κατά του Ήνωμένου Βασιλείου, με έπιστολή της 6ης Ίουλίου 1979. Μέ την έπιστολή αυτή κατηγορούσε τό Ήνωμένο Βασίλειο ότι παρέδη ύποχρεώσεις πού ύπέχει εκ του κοινοτικού δικαίου, θεσπίζοντας τά προσβαλλόμενα έθνικά μέτρα στον τομέα της θαλάσσιας άλιείας' κατά συνέπεια, η κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου κλήθηκε νά ύποβάλει στην Έπιτροπή τίς παρατηρήσεις της πριν από τίς 20 Ίουλίου 1979.

Μέ έπιστολή της 31ης Ίουλίου 1979, η κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου ύπέβαλε στην Έπιτροπή τίς παρατηρήσεις της επί των φερόμενων παραβάσεων για τίς όποιες κατηγορούνταν.

Δεδομένου ότι η Έπιτροπή δέν έκρινε ικανοποιητικές τίς παρατηρήσεις αυτές, έξέδωσε στις 3 Αύγουστου 1979 την αίτιολογημένη γνώμη πού προβλέπεται στο άρθρο 169 της συνθήκης ΕΟΚ. Μέ τη γνώμη αυτή κάλεσε τό Ήνωμένο Βασίλειο νά λάβει τά αναγκαία μέτρα για τόν τερματισμό, έντός προθεσμίας 45 ήμερών, των παραβάσεων του κοινοτικού δικαίου, πού συνίσταντο, κατ' αυτήν, στην έφαρμογή των κανονισμών οι όποιοι τέθηκαν σε ισχύ την 1η Ίουλίου 1979 στον τομέα της θαλάσσιας άλιείας. Ή Έπιτροπή έπιφυλάχθηκε νά λάβει συντόμως όριστική θέση επί του καθεστώτος της άλιείας ρέγγας έντός των ύδάτων της νήσου Μαν και της όρειας θάλασσας της Ίρλανδίας.

Κατόπιν νέων διαβουλεύσεων, η Έπιτροπή έξέδωσε στις 2 Οκτωβρίου 1979 δεύτερη αίτιολογημένη γνώμη, με την όποια κάλεσε την κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου νά θέσει τέρμα στις παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου, πού συνιστούσε η έφαρμογή όρισμένων μέτρων περί άλιείας ρέγγας έντός των ύδάτων της νήσου Μαν και της όρειας θάλασσας της Ίρλανδίας.

II — Έγγραφη διαδικασία

Μέ προσφυγή, την όποια άσκησε στις 13 Νοεμβρίου 1979 η Έπιτροπή, κατ' έφαρμογή του άρθρου 169 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΟΚ, τό Δικαστήριο έπιλήφθηκε της παραβάσεως πού προσάπτεται στο Ήνωμένο Βασίλειο, στον τομέα της θαλάσσιας άλιείας.

Μέ διατάξεις της 12ης Δεκεμβρίου 1979 και της 26ης Μαρτίου 1980, τό Δικαστήριο έκανε δεκτές τίς παρεμβάσεις της Γαλλικής Δημοκρατίας και της Ίρλανδίας, προς στήριξη των αιτημάτων της Έπιτροπής.

Ή έγγραφη διαδικασία έξελίχθηκε κανονικά.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και άφου άκουσε τό γενικό εισαγγελέα, τό Δικαστήριο άποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή άποδείξεων. Κάλεσε όμως την Έπιτροπή, στις 10 Ίουλίου 1980, νά διευκρινίσει τά αιτήματα των όποιων ζητά την έπίδραση, σχετικά με καθένα από τά μέτρα πού αποτελούν τό αντικείμενο της προσφυγής της και στις 7 Οκτωβρίου 1980 την Έπιτροπή και τό Ήνωμένο Βασίλειο νά άπαντήσουν έγγραφως σε όρισμένες έρωτήσεις. Στίς προσκλήσεις αυτές ύπήρξε άνταπόκριση έντός των προθεσμιών πού τέθηκαν.

III — Αιτήματα των διαδίκων

Μέ τά αιτήματά της στην τελευταία τους μορφή, όπως διευκρινίσθηκαν, κατ' έντολή του Δικαστηρίου, η Έπιτροπή ζητά από τό Δικαστήριο:

— νά άναγνωρίσει ότι τό Ήνωμένο Βασίλειο παρέδη ύποχρεώσεις πού ύπέχει εκ της συνθήκης ΕΟΚ και του ψηφίσματος της Χάγης, θεσπίζοντας και θέτοντας σε έφαρμογή κατά τό έτος 1979 τό Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order, τό Immature Sea Fish Order, τό Immature Nephrops Order, τό Nephrops

Tails (Restrictions on Landing) Order, τό Sea Fish (Minimum Size) (Amendment) Order (Northern Ireland), καθώς και ένα σύστημα άδειών ή σχεδίου διαχειρίσεως για την άλιεία ρέγγας, εντός των υδάτων της νήσου Man και της θάλασσας της Ίρλανδίας·

— να καταδικάσει τό Ήνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Ή κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας, παρεμβαίνουσα, ζητά από τό Δικαστήριο να αποφανθεί ότι, μέ τή μονομερή θέσπιση των μέτρων της 1ης Ίουλίου 1979 στον τομέα της άλιείας, τό Ήνωμένο Βασίλειο παρέβη τίς ύποχρεώσεις πού υπέχει έκ του κοινοτικού δικαίου.

Ή κυβέρνηση της Ίρλανδίας, παρεμβαίνουσα, ζητά από τό Δικαστήριο να αποφανθεί ότι τό Ήνωμένο Βασίλειο παρέβη τίς ύποχρεώσεις πού υπέχει έκ της συνθήκης ΕΟΚ μέ τή θέσπιση και εφαρμογή, κατά τό 1979, των μέτρων πού αποτελούν τό αντικείμενο της προσφυγής της Ήπιτροπής.

Ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου ζητά από τό Δικαστήριο να αποφανθεί ότι, στους τομείς πού αποτελούν τό αντικείμενο της προσφυγής της Ήπιτροπής, δέν παρέβη τίς ύποχρεώσεις πού υπέχει έκ της συνθήκης ΕΟΚ.

IV — Ίσχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων κατά τήν έγγραφη διαδικασία

Ή Ήπιτροπή διατυπώνει αντιρρήσεις κατά των επίδικων μέτρων από δύο πλευρές: άφενός, γενικώς, όσον άφορά τήν άρμοδιότητα των Κρατών μελών να θεσπίζουν, μετά τήν 31η Δεκεμβρίου 1978, αυτόνομα μέτρα στον τομέα της άλιείας· άφετέρου,

όσον άφορά, ειδικώς, τά διάφορα μέτρα, στο επίπεδο της διαδικασίας και όρισμένων διατάξεών τους ούσιαστικής φύσεως.

Ή κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας άμφισβητεί τήν έξουσία της κυβερνήσεως του Ήνωμένου Βασιλείου να λαμβάνει τά άμφισβητούμενα μονομερή μέτρα και θεωρεί τήν άπόφαση περί του μεγέθους των ματιών (brochίδων) των δικτύων για τήν άλιεία άστακού Νορθγίας ως πρόωρη, μή άναγκαία, υπερβολική και εισάγουσα διακρίσεις.

Ή κυβέρνηση της Ίρλανδίας θεωρεί ότι ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου, όσον άφορά τά έν λόγω μέτρα, δέν έκπλήρωσε τίς ύποχρεώσεις πού υπέχει έκ του ψηφίσματος της Χάγης και ότι τά μέτρα πού εφαρμόστηκαν στην άλιεία εντός των υδάτων της νήσου Man και της θόρειας θάλασσας της Ίρλανδίας εισάγουν διακρίσεις.

Ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου είναι της γνώμης ότι τά Κράτη μέλη είχαν διατηρήσει τήν έξουσία να θεσπίζουν, τό 1979, ένδικα μέτρα στον τομέα της θάλασσας άλιείας, ότι τά μέτρα αυτά δέν υπέκειντο στην έγκριση της Ήπιτροπής, ότι τά επίδικα μέτρα θεσπίστηκαν σύμφωνα μέ τους ισχύοντες διαδικαστικούς κανόνες και ότι δέν αντίβαινουν προς τό ούσιαστικό κοινοτικό δικαίο.

A — Ήπί του θέματος της άρμοδιότητας

Ή Ήπιτροπή ύποστηρίζει ότι, από τήν έκπνοή της μεταβατικής περιόδου στην όποία αναφέρεται τό άρθρο 102 της πράξεως προσχωρήσεως, τά Κράτη μέλη δέν έχουν πλέον έξουσία να λαμβάνουν μέτρα διατηρήσεως στον τομέα της άλιείας· τέτοια μέτρα δέν δύνανται να λαμβάνονται εγκύρως από τά Κράτη μέλη παρά μόνο άν έχουν προηγουμένως τύχει της έγκρίσεως της Κοινότητας.

α) Δυνάμει τής ίδιας τής συνθήκης, ή 'Επιτροπή είναι αρμόδια στον τομέα τής αλιείας· οι αρμοδιότητες της στον τομέα αυτό δεν πηγάζουν από το άρθρο 102, τό όποιο έχει τεθεί ενόψει άλλων σκοπών. Δεδομένου ότι δέ στερείται έννομων άποτελεσμάτων, τό άρθρο 102 άφαιρεί από τά Κράτη μέλη τήν έξουσία νά θεσπίζουν μέτρα «γιά νά εξασφαλίζουν τήν προστασία των άποθεμάτων και τή διατήρηση των βιολογικών θαλάσσιων πόρων», κατά τό μέτρο πού οι έξουσίες αυτές δεν τους έχουν ήδη άφαιρεθεί συνεπεία τής θεσπίσεως κοινοτικών μέτρων στον τομέα τής αλιείας.

β) 'Η άποψη αυτή θεμελιώνεται στή νομολογία του Δικαστηρίου, ιδίως δέ στις αποφάσεις τής 14ης 'Ιουλίου 1976 [συνεκδικασθείσες ύποθέσεις 3, 4 και 6/76, Kramer κλπ. Rec. 1976, σ. 1279, τής 16ης Φεβρουαρίου 1978 (ύπόθεση 61/77, 'Επιτροπή κατά 'Ιρλανδίας· Rec. 1978, σ. 417) και τής 3ης 'Ιουλίου 1979 (συνεκδικασθείσες ύποθέσεις 185 ώς 204/78, Van Dam κλπ. Rec. 1979, σ. 2345)]. 'Από τις αποφάσεις αυτές, ιδίως, προκύπτει ότι ή άρμοδιότητα των Κρατών μελών στο θέμα των μέτρων διατήρησης είχε μόνο μεταβατικό χαρακτήρα και ότι σέ έννικό επίπεδο δεν τους επιτρεπόταν νά λαμβάνουν τέτοια μέτρα, παρά μόνο όσο διαρκοθσε ή μεταβατική περίοδος πού καθορίζεται στο άρθρο 102 τής πράξεως προσχωρήσεως και όσο ή Κοινότητα δεν είχε ακόμη άσκήσει πλήρως τις επί του θέματος έξουσίες της. 'Η διατύπωση πού χρησιμοποιήσε τό Δικαστήριο δείχνει σαφώς ότι έπέμενε στην ήμερομηνία κατά τήν όποία έληξε ή άρμοδιότητα των Κρατών μελών. 'Ο κανόνας περί τής προσωρινής άρμοδιότητας των Κρατών μελών είναι πρόσθετος και ξεχωριστός από τον κανόνα ότι τά θεσπιζόμενα έννικά μέτρα, δυνάμει έξουσιών των Κρατών μελών, πρέπει νά είναι σύμφωνα προς τό κοινοτικό δίκαιο. Διακρίνεται επίσης από τό συνήθη κανόνα, κατά τον όποιο, από τή στιγμή όπου ή Κοινότητα νομοθέτησε

κατά τρόπο λεπτομερή και πλήρη επί συγκεκριμένου τομέα, τά Κράτη μέλη δεν έχουν πλέον έξουσία νά νομοθετούν στον ίδιο τομέα.

γ) 'Η διαπίστωση του Δικαστηρίου ότι τά Κράτη μέλη ύποχρεούνται, τό άργότερο εντός τής από τό άρθρο 102 τής συνθήκης προσχωρήσεως προβλεπόμενης προθεσμίας, νά χρησιμοποιούν κάθε νομικό και πολιτικό μέσο πού διαθέτουν γιά νά εξασφαλίσουν τή συμμετοχή τής Κοινότητας στις διεθνείς συμφωνίες στον τομέα τής αλιείας, σημαίνει ότι μετά τήν άνωτέρω ήμερομηνία τά Κράτη μέλη έπαυσαν νά έχουν τήν άπαιτήτητα γιά τή δική τους συμμετοχή έξουσία.

δ) Τό γεγονός ότι ή διακήρυξη τής Χάγης άπαγορεύει, γιά σύντομη περίοδο, στα Κράτη μέλη νά λαμβάνουν μονομερή μέτρα διατήρησης των πόρων, πράγμα πού εκ πρώτης όψεως προκαλεί έκπληξη, φαίνεται φυσιολογικό, άν τό άρθρο 102 έρμηνευθεί υπό τήν έννοια ότι, μόλις δύο χρόνια άργότερα, άφαιρεί από τά Κράτη μέλη όλόκληρη τή νομοθετική τους έξουσία στον τομέα τής αλιείας. 'Εκτός από τό θέμα τής ήμερομηνίας τής έκπνοής τής περιόδου ή όποία αναφέρεται στο άρθρο 102, πού έν τώ μεταξύ λύθηκε από τό Δικαστήριο, τό κείμενο τής διατάξεως αυτής δεν είναι διφορούμενο· μετά τήν ήμερομηνία πού καθορίζεται σ' αυτό, τό Συμβούλιο είναι τό μόνο αρμόδιο νά καθορίζει τους όρους τής άσκήσεως τής άλιευτικής δραστηριότητας, ενόψει τής εξασφάλισης τής προστασίας των άποθεμάτων και τής διατήρησης των βιολογικών θαλάσσιων πόρων.

ε) Τά έπιχειρήματα ουσίας, πού δικαιολογούν μία τέτοια άντιμετώπιση του τομέα

της αλιείας, αναφέρονται στην ιδιάζουσα φύση της εν λόγω δραστηριότητας: στον τομέα της διατηρήσεως των βιολογικών θαλάσσιων πόρων, ώφελιμα αποτελέσματα είναι δυνατό να επιτευχθούν μόνο με τη συνεργασία όλων των Κρατών μελών και μέσω κανονιστικής ρυθμίσεως δεσμευτικής για όλα τα ενδιαφερόμενα κράτη, περιλαμβανομένων και των τρίτων χωρών.

Ο σύνδεσμος μεταξύ των εσωτερικών και των εξωτερικών εξουσιών της Κοινότητας είναι ιδιαίτερα στενός στον τομέα της αλιείας. Με την απόφαση της Κοινότητας να επεκτείνει τα όρια της αλιευτικής δραστηριότητας στα 200 μίλια, το μεγαλύτερο μέρος των κοινοτικών αλιευτικών αποθεμάτων εισήλθε στο πεδίο αρμοδιότητας της. Σέ κανέναν άλλο νομικό τομέα ή δικαιοδοσία των Κρατών μελών δέ στήριζεται τόσο πλήρως επί κοινοτικού μέτρου· σέ κανέναν άλλο τομέα τά λαμβανόμενα από την Κοινότητα μέτρα δέν έχουν πιθανώς τόσο άμεσα και άπυθδειάς αποτελέσματα επί των δικαιωμάτων των πολιτών τρίτων χωρών και επί των σχέσεων της Κοινότητας μέ τις χώρες αυτές.

ζ) Τό Δικαστήριο έχει άποφανθεί ότι ή έξουσία του Συμβουλίου νά λαμβάνει μέτρα διατηρήσεως άπορρεί από τή συνθήκη ΕΟΚ, συγκεκριμένα από τό άρθρο 43. Τό άρθρο 102 της πράξεως προσχωρήσεως δέν είχε, επομένως, σκοπό νά θεμελιώσει τήν έξουσία του Συμβουλίου στον τομέα αυτό. Πρόθεση ήταν νά κληθεί τό Συμβούλιο νά θεσπίσει κοινή πολιτική αλιείας εντός όρισμένης προθεσμίας. Δεδομένου ότι μία τέτοια διάταξη δέ δύναται νά στερείται έννομου αποτελέσματος, σημαίνει ότι ή ενέργεια τήν όποια προβλέπει μόνο από τό Συμβούλιο δύναται νά αναληφθεί, και όχι από τά Κράτη μέλη.

Δεδομένου ότι τά Κράτη μέλη δέν έχουν πλέον αρμοδιότητα νά θεσπίσουν έθνικά μέτρα στον τομέα της αλιείας, δέν δύναται νά υιοθετούν τέτοια μέτρα παρά μόνο με τή σχετική άδεια της Κοινότητας. Άν τό Συμβούλιο δέν επιτυχάνει συμφωνία επί κοινοτικού μέτρου, δύναται νά παράσχει τήν άδεια για τή λήψη έθνικών μέτρων. Στην περίπτωση όπου ένα τέτοιο μέτρο δέν έτυχε της κατ' αυτόν τον τρόπο άδειας, ή Έπιτροπή πρέπει κατ' ανάγκη, στίς έξαιρετικές αυτές περιστάσεις, νά έχει τήν έξουσία, βάσει του άρθρου 155 της συνθήκης ΕΟΚ, νά παρέχει σέ Κράτος μέλος άδεια περί λήψεως έθνικών μέτρων διατηρήσεως. Η έξουσία της Έπιτροπής νά παρέχει έτσι τήν άδεια για τή λήψη όρισμένων έθνικών μέτρων διατηρήσεως έχει αναγνωρισθεί από τίς αποφάσεις του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1978, 9ης Άπριλίου και 25ης Ίουνίου 1979.

η) Όσον άφορά τά κριτήρια και τίς άλλες εφαρμοστέες διαδικασίες, ή Έπιτροπή συμφωνεί μέ τό Ήνωμένο Βασίλειο και δέχεται ότι τό ψήφισμα της Χάγης είναι εφαρμοστέο και νομικώς δεσμευτικό. Τά ενδιαφερόμενα Κράτη μέλη όφείλουν νά συμβουλευόνται τήν Έπιτροπή σέ όλα τά στάδια διαδικασίας· όσον άφορά τά εφαρμοστέα κριτήρια, από τό ψήφισμα μέν της Χάγης προκύπτει ότι τά Κράτη δύναται νά θεσπίσουν «προσωρινώς και κατά τρόπο πού δέν εισάγει διακρίσεις, τά κατάλληλα μέτρα για τήν έξασφάλιση της προστασίας των πόρων . . ., από τή δήλωση δέ του Συμβουλίου της 31ης Ίανουαρίου 1978 ότι δέ δύναται νά ληφθούν έθνικά μέτρα, παρά μόνον έφόσον είναι άπολύτως αναγκαία για τή διατήρηση και διαχείριση των αλιευτικών πόρων, δέν εισάγουν διακρίσεις και είναι σύμφωνα προς τή συνθήκη και άν έχει προηγουμένως ζητηθεί ή άδεια της Έπιτροπής.

Τό ψήφισμα της Χάγης παραμένει ισχύον, αλλά σέ μία κατάσταση ουσιωδώς μεταβληθείσα, λόγω της έκποψης της περιόδου στην οποία αναφέρεται τό άρθρο 102. Τό από την 1η Ιανουαρίου 1979 ισχύον νομικό καθεστώς στηρίζεται στό άρθρο 102 καί όχι σέ μία νέα στενή έρμηνεία του ψηφίσματος της Χάγης. Υπό τίς περιστάσεις αυτές, ούτε τό ψήφισμα της Χάγης ούτε ό κανονισμός 101/76 ήταν δυνατό νά αποδώσουν στά Κράτη μέλη τήν αρμοδιότητα πού τούς είχε αφαιρέσει τό άρθρο 102.

9) Έπικουρικώς, πρέπει νά παρατηρηθεί ότι αν, καθ' υπόθεση, τά Κράτη μέλη έχουν διατηρήσει έξουσίες στόν τομέα της άλιείας μετά τήν ήμερομηνία μέχρι τήν όποία τό Συμβούλιο όφειλε νά λάβει απόφαση στόν τομέα αυτό, έχουν άπόλυτη ύποχρέωση συνεργασίας καί δέ δύνανται νά άσκούν τίς έν λόγω έξουσίες, παρά μέ τήν έγκριση του Συμβουλίου ή της Έπιτροπής. Η άποψη αυτή θεμελιώνεται επί του άρθρου 5 της συνθήκης ΕΟΚ, αλλά δέ συνδέεται μέ τήν έρμηνεία του άρθρου 102, πού άρνείται νά δεχθεί τό Ηνωμένο Βασίλειο.

Άπό τό άρθρο 102 προκύπτει ότι τά Κράτη μέλη έχουν όμοφώνως συμφωνήσει ότι τό Συμβούλιο όφειλε νά θεσπίσει σημαντικά μέτρα στόν τομέα της άλιείας μέχρι τό τέλος της περιόδου πού προβλέπεται στή διάταξη αυτή. Δεδομένου ότι τό Συμβούλιο δέν πέτυχε νά θεσπίσει κοινοτικά μέτρα, τά Κράτη μέλη όφειλαν νά συνεργασθούν, ώστε νά άντισταθμίσουν, κατά τό δυνατόν, τήν παράλειψη του Συμβουλίου. Δύο ήταν οι ύποχρεώσεις τους: νά θεσπίσουν μέτρα στους τομείς μέ τούς όποιους όφειλε νά έχει άσכולηθεί τό Συμβούλιο, ίδίως γιά τή ρύθμιση τών έπειγόντων προβλημάτων διατηρήσεως· καί τοϋτο μόνο μέ τή συναίνεση κοινοτικού όργάνου.

Άν τό Συμβούλιο είχε ενεργήσει σύμφωνα μέ τό άρθρο 102, τά Κράτη μέλη θά είχαν ήδη άναμφισβήτητα άπολέσει τίς έξουσίες τους στόν τομέα της άλιείας· αν τά κράτη διατηρούσαν άκόμα τώρα τίς έξουσίες αυτές, αυτό θά όφειλόταν άποκλειστικώς στήν παράλειψη του Συμβουλίου, τά δέ έθνικά μέτρα δέ άποτελούσαν παρά έναλλακτική λύση, ύποκαθιστώντας τά μέτρα πού τό Συμβούλιο έπρεπε νά έχει ήδη θεσπίσει. Οι έν λόγω έθνικές έξουσίες δέ θά ήταν δυνατό νά είναι ευρύτερες άπό εκείνες πού θά είχε τώρα τό ίδιο τό Συμβούλιο· επομένως, τά Κράτη μέλη δέ δύνανται, σέ καμία περίπτωση, νά θεσπίσουν παρά μόνο μέτρα πού ή Έπιτροπή έχει προτείνει ή έγκρίνει, άκριδώς όπως καί τό Συμβούλιο δέ δύνανται, εκτός εξαίρεσεως, νά θεσπίσει παρά μόνο τέτοια μέτρα. Άν λοιπόν τά Κράτη μέλη διατηρούν άκόμη έξουσίες στόν τομέα της άλιείας, δέ δύνανται, ένεκα του άρθρου 102, νά τίς άσκήσουν, παρά μέ τή συναίνεση της Έπιτροπής.

Τό νά έπωφελούνται τά Κράτη μέλη από τήν παράλειψη του Συμβουλίου γιά νά θεσπίσουν έθνικά μέτρα πού δέ θά μπορούσαν νά θεσπίσουν, αν τό Συμβούλιο είχε ενεργήσει σύμφωνα μέ τό άρθρο 102 καί πού, καθ' υπόθεση, δέν είναι αυτά τά όποία τό Συμβούλιο είχε άποφασίσει νά θεσπίσει, δέ συμβιβάζεται προς τό άρθρο 5 της συνθήκης ΕΟΚ. Η έν λόγω άνάγκη έγκρίσεως άπό τήν Έπιτροπή τών έθνικών μέτρων στόν τομέα της άλιείας είναι τό αντίστοιχο προς τήν άνάγκη έγκρίσεως άπό τό όργανο αυτό υπό μορφή προτάσεως άπό μέρους του, τών περισσότερων άποφάσεων του Συμβουλίου. Στόν τομέα προστασίας τών άλιευτικών πόρων, τά μέτρα πού, καθ' υπόθεση, θά έπρεπε νά έγκρίνει ή Έπιτροπή είναι μέτρα του ίδιου είδους, μέ εκείνα πού προτείνει καί όφείλει νά προτείνει ή Έπιτροπή στό Συμβούλιο καί τών όποιών τή θέσπιση όφείλει νά επιδιώξει τό Συμβούλιο.

ι) Τά Κράτη μέλη έχουν ορισμένες δυνατότητες, νομικές και πραγματικές, να εμποδίζουν τή θέσπιση κοινοτικών μέτρων. Είναι απαράδεκτο, ένα Κράτος μέλος που αντιτάχθηκε, κατά τρόπο αδικαιολόγητο, στη θέσπιση κοινοτικών μέτρων, να δύναται, χωρίς τή συναίνεση των κοινοτικών οργάνων, να κάνει χρήση εξουσιών, που δέ θά ήταν, προδήλως, σέ θέση να ασκήσει, αν τό ίδιο τό Συμβούλιο είχε θεσπίσει τά αναγκαία μέτρα.

κ) Η απόφαση του Συμβουλίου τής 25ης Ίουνίου 1979, που ίσχυε κατά τό χρόνο τής εφαρμογής των επίδικων έθνικών μέτρων, αναφέρεται ρητώς στό άρθρο 102 και επιδεικνύει τήν έρμηνεία, που δίνει στή διάταξη αυτή ή Έπιτροπή. Η διατύπωσή της δείχνει ότι τό ψήφισμα τής Χάγης δέν ισχύει πλέον κατά τό μέρος που αναγνωρίζει τήν εξουσία των Κρατών μελών να θεσπίζουν έθνικά μέτρα διατηρήσεως. Η διακήρυξη αυτή ισχύει μόνο όσον αφορά τίς διαδικασίες και τά κριτήρια που προβλέπει. Η αναφορά τής αποφάσεως τής 25ης Ίουνίου 1979 μόνο στίς διαδικασίες και στά κριτήρια του ψηφίσματος τής Χάγης δέν έχει νόημα, παρά μόνο αν γίνει δεκτή ή έρμηνεία που δίνει στό άρθρο 102 ή Έπιτροπή, δεδομένου ότι θά ήταν παράλογο να δοθεί στά Κράτη μέλη μεγαλύτερη έλευθερία να θεσπίζουν έθνικά μέτρα, άπ' όση είχαν προγενέστερα, δύναμει του συνόλου του ψηφίσματος.

Η κυβέρνηση τής Γαλλικής Δημοκρατίας υπενθυμίζει ότι ό τομέας τής αλιείας και πύ συγκεκριμένα τής διατηρήσεως των θαλάσσιων ειδών, έμπίπτει αναμφισβήτητα στό πεδίο άρμοδιότητας που έχει ρητώς περιέλθει στήν Κοινότητα δύναμει των συνθηκών.

α) Όσον αφορά τίς περιστάσεις υπό τίς όποιες τό Συμβούλιο όφειλε να ασκήσει, και άσκησε, τήν κοινοτική άρμοδιότητα

στόν τομέα τής διατηρήσεως των θαλάσσιων πόρων, πρέπει, σύμφωνα με τή νομολογία του Δικαστηρίου, να γίνει μία θεμελιώδης διάκριση μεταξύ τής μεταβατικής περιόδου του άρθρου 102 τής πράξεως προσχωρήσεως και τής περιόδου που άκολούθησε.

β) Όσον αφορά τήν πρώτη, από τή νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, σέ περίπτωση άποχής του Συμβουλίου, τά Κράτη μέλη μπορούσαν μέχρι τίς 31 Δεκεμβρίου 1978 να λαμβάνουν ορισμένα έθνικά μέτρα διατηρήσεως των ειδών, ή άρμοδιότητα όμως αυτή εξέλιπε, εν πάση περιπτώσει, τήν 1η Ίανουαρίου 1979. Τό ίδιο τό Συμβούλιο, εξάλλου, αναγνώρισε τήν άρχή αυτή στό ψήφισμα τής Χάγης.

γ) Ός πρός τή δεύτερη περίοδο, ή νομολογία του Δικαστηρίου έχει πεί ότι στόν τομέα αυτό έχει εκλείψει κάθε έθνική άρμοδιότητα, από τίς 31 Δεκεμβρίου 1978. Μόνο τό Συμβούλιο έχει στό έξής άρμοδιότητα πρός κανονιστική ρύθμιση τής προστασίας των θαλάσσιων προϊόντων. Έπιπλέον, δέ δύναται, χωρίς να άγνοήσει τίς διατάξεις του άρθρου 102, να αποδώσει στά Κράτη μέλη τήν άρμοδιότητα τήν όποία αυτά οριστικώς άπόλεσαν με τήν έκπνοή τής μεταβατικής περιόδου.

Τό ίδιο τό ψήφισμα τής Χάγης θεσπίσθηκε με τήν προοπτική αυτή. Συντάχθηκε «έν άναμονή τής θέσεως σέ εφαρμογή κοινοτικών μέτρων περί προστασίας των πόρων», ή δέ εφαρμογή του δέν αντιμετώπισθηκε ποτέ, πέρα από τό τέλος τής μεταβατικής περιόδου, δηλαδή τίς 31 Δεκεμβρίου 1978.

Έπομένως, κάθε έθνική άρμοδιότητα στόν τομέα τής προστασίας των θαλάσσιων άποθεμάτων και τής διατηρήσεως των βιολο-

γικών θαλάσσιων πόρων εξέλιπε στις 31 Δεκεμβρίου 1978 πλήρως και άμετακλήτως.

δ) Δεδομένου ότι κάθε έθνική άρμοδιότητα εξέλιπε στις 31 Δεκεμβρίου 1978 δυνάμει του άρθρου 102, τό δέ ψήφισμα της Χάγης έπαυσε νά ισχύει τήν ίδια ήμερομηνία, τά προσωρινά μέτρα πού έλαβε τό Συμβούλιο στις 19 Δεκεμβρίου 1978, στις 9 'Απριλίου, στις 25 'Ιουνίου (καί στις 29 'Οκτωβρίου) 1979, δέ δύνανται νά έρμηνευθούν παρά μόνο υπό τήν έννοια ότι είχαν ως σκοπό, όχι νά επιτρέψουν στά Κράτη μέλη τή λήψη μέτρων πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 1978, αλλά νά παγιοποιήσουν τά μέτρα πού τά κράτη είχαν λάβει προγενέστερα. Τά Κράτη μέλη είχαν τήν υποχρέωση νά εφαρμόζουν μετά τήν 1η 'Ιανουαρίου 1979, μόνο τά μέτρα πού ίσχυαν στις 3 Νοεμβρίου 1976, ήμερομηνία θεσπίσεως του ψηφίσματος της Χάγης, καί εκείνα πού είχαν ληφθεί κανονικά, σύμφωνα μέ τή διακήρυξη, μεταξύ της 3ης Νοεμβρίου 1976 καί της 31ης Δεκεμβρίου 1978, ήμερομηνία, κατά τήν όποία εξέλιπε κάθε έθνική άρμοδιότητα. Μόνη ή άνωτέρω έρμηνεία συμβιβάζεται μέ τό άρθρο 102, όπως έρμηνεύθηκε από τό Δικαστήριο. Οί προσωρινές άποφάσεις του Συμβουλίου πρέπει, σύμφωνα μέ τά κείμενα των συνθηκών, τή νομολογία του Δικαστηρίου καί τό ίδιο τό γράμμα τους, νά έρμηνευθούν ως άποφάσεις άποκρυσταλλώσεως καί όχι ως άποφάσεις αναθέσεως ή μεταβιβάσεως άρμοδιότητας.

ε) Τά Κράτη μέλη δέ δύνανται, σήμερα, νά λάβουν κανένα νέο τεχνικό μέτρο προστασίας· επομένως, μέ τή θέσπιση των επίδικων μέτρων, τό 'Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τις υποχρεώσεις του.

'Η κυβέρνηση της 'Ιρλανδίας θεωρεί, όσον άφορά τήν άρμοδιότητα Κράτους μέλους προς λήψη μέτρων διατηρήσεως, κατά τό

1979, ότι ή κατάσταση διείλετο από τις άποφάσεις του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1978, 9ης 'Απριλίου, 25ης 'Ιουνίου (καί 29ης 'Οκτωβρίου) 1979. 'Η υπερβολικά συσταλτική έρμηνεία, πού δίνει ή γαλλική κυβέρνηση στό άρθρο 102 της πράξεως προσχωρήσεως καί στις έξουσίες του Συμβουλίου στό θέμα της διατηρήσεως των άλιευτικών πόρων, δέ δύναται, πάντως, νά γίνει δεκτή. 'Ορισμένες περιστάσεις είναι δυνατό ν' αναγκάσουν τό Συμβούλιο, άκόμα καί μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1978, νά λάβει μέτρα, νά θεσπίσει κανόνες, νά συστήσει διαδικασίες καί νά καθορίσει κριτήρια, ένψει ενέργειας τήν όποία πρόκειται νά αναλάβουν τά κατ' ίδιαν Κράτη μέλη παρά τό ίδιο. Δέν υπάρχει λόγος νά μή δώσει τήν άδεια τό Συμβούλιο στά Κράτη μέλη, στην περίπτωση καί κατά τό μέρος πού απαιτείται σχετική άδεια, νά θεσπίσουν μέτρα διατηρήσεως του άλιευτικού πλούτου, άν θεωρεί ότι ή όδός αυτή είναι ή πλέον σύμφωνη μέ τά συμφέροντα της Κοινότητας.

Στήν προκειμένη περίπτωση, τό Δικαστήριο καλείται νά άποφανθεί άν, τά, μέτρα πού έλαβε τό 'Ηνωμένο Βασίλειο γιά τό 1979, είναι σύμφωνα μέ τις προσωρινές άποφάσεις του Συμβουλίου του 1978 καί 1979, περιλαμβανόμενου καί του ψηφίσματος της Χάγης, μή τροποποιημένου καί μέ τους άλλους κανόνες κοινοτικού δικαίου, πού ισχύουν στον τομέα αυτό, συγκεκριμένα τό άρθρο 7 της συνθήκης ΕΟΚ, τό άρθρο 2 του κανονισμού 101/76, τό άρθρο 4 του πρωτοκόλλου 3 της πράξεως προσχωρήσεως, πού άφορά τις άγγλονορμανδικές νήσους καί τή νήσο Μαν, τό άρθρο 3 του κανονισμού 101/76 καί τις διατάξεις της συμβάσεως του Λονδίνου του 1964 περί των δικαιωμάτων των 'Ιρλανδών άλιέων καί της 'Ιρλανδίας.

'Η κυβέρνηση του 'Ηνωμένου Βασιλείου είναι της γνώμης ότι τά Κράτη μέλη έχουν έγγενή άρμοδιότητα καί ίδιο δικαίωμα νά θεσπίσουν μέτρα διατηρήσεως υπό τήν έπι-

φύλαξη των περιορισμών που επέφερε στο δικαίωμα ή συνθήκη. Οι περιορισμοί αυτοί συνίστανται στο ότι τα μέτρα πρέπει να είναι σύμφωνα με τις τυπικές απαιτήσεις του κοινοτικού δικαίου, ιδίως του κανονισμού 101/76 και του ψηφίσματος της Χάγης, και να μην έρχονται σε σύγκρουση με τα κοινοτικά μέτρα που έχουν θεσπισθεί στον ίδιο τομέα. Τα Κράτη μέλη έχουν την υποχρέωση να επιδιώξουν την έγκριση των μέτρων αυτών από την Έπιτροπή και όχι να λάβουν την άδεια της.

α) Η έκπνοή, στις 31 Δεκεμβρίου 1978, της προδεσμίας εντός της οποίας το Συμβούλιο οφείλει το αργότερο σύμφωνα με το άρθρο 102 της πράξης προσχώρησης, να έχει λάβει κοινοτικά μέτρα διατήρησης, δεν έχει, αυτή καθαυτή, επηρεάσει την εξουσία των Κρατών μελών να λαμβάνουν τέτοια μέτρα. Η εξουσία των κρατών περιορίζεται μόνο κατά το μέτρο που το Συμβούλιο πράγματι λαμβάνει τέτοια μέτρα.

Έν πάση περιπτώσει, το ζήτημα έχει ρυθμισθεί, σε όλες τις περιόδους που λαμβάνονται υπόψη, από τους ρητούς όρους των διαδοχικών αποφάσεων του Συμβουλίου της 19ης Δεκεμβρίου 1978, της 9ης Απριλίου και της 25ης Ιουνίου 1979, που έχουν ρητώς επιτρέψει τέτοια μέτρα.

β) Το άρθρο 102 δέ δύναται να ερμηνευθεί ως παρέχον στο Συμβούλιο αποκλειστική αρμοδιότητα ή εξουσία να θεσπίζει μέτρα διατήρησης. Απαιτεί σαφώς από το Συμβούλιο να άσκησει τις εξουσίες του μέχρι μιας ορισμένης ημερομηνίας. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ενεργεί μόνο δια συμφωνίας, δεν υπάρχει κανένα μέσο για να αναγκασθεί να εκπληρώσει την υποχρέωσή του. Το άρθρο 102 δεν είναι δυνατό να σημαίνει ότι, σε περίπτωση όπου το Συμβούλιο δεν εκπληρώσει εγκαίρως την υποχρέωσή του αυτή, τα αποθέματα των

ψαριών πρέπει να μείνουν επ' άριστον άπροστάτευτα.

γ) Έξάλλου, το Συμβούλιο δεν έμεινε τελείως αδρανές: χωρίς να έχει θεσπίσει, σύμφωνα με την έπιταγή του άρθρου 102, πλήρη κοινοτικά μέτρα διατήρησης, έλαβε εντούτοις σειρά αποφάσεων, που δήλωναν την πρόθεσή του να καταλήξει το συντομότερο δυνατό σε συμφωνία επί κοινοτικών μέτρων διατήρησης και διαχείρισης των άλιευτικών πόρων και επί των συναφών θεμάτων και υιοθέτησε προσωρινά μέτρα εν άναμονή όριστικής συμφωνίας.

δ) Η νομιμότητα των μέτρων που έλαβε το Ένωμένο Βασίλειο κατά τη διάρκεια της ισχύος της προσωρινής απόφασης του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 1979, πρέπει να έκτιμηθεί από τις απαιτήσεις της απόφασης αυτής, ή όποια είναι της ίδιας τάξεως και δεσμευτικής ισχύος, όπως και το ίδιο το ψήφισμα της Χάγης. Έπομένως, το έρώτημα είναι αν το Ένωμένο Βασίλειο έλαβε τα εν λόγω μέτρα «σύμφωνα με τις διαδικασίες και τα κριτήρια» του ψηφίσματος της Χάγης.

ε) Το Συμβούλιο με κανέναν τρόπο δέ θέλησε να παράσχει στην Έπιτροπή δικαίωμα άρνησικυρίας επί έθνικών μέτρων διατήρησης. Προτίμησε να βασισθεί στην άπαίτηση του ψηφίσματος της Χάγης, δυνάμει του όποιου τα Κράτη μέλη όφείλουν «να ζητούν την έγκριση» της Έπιτροπής.

ζ) Η άποψη της Έπιτροπής, κατά την όποια το άρθρο 102 έχει ως αποτέλεσμα να θέσει τέρμα στις εξουσίες των Κρατών μελών, κατά το μέρος που δεν έχουν αφαιρεθεί προγενέστερα, είναι άστήρικτη. Δέ δρίσκει έρεισμα στη νομολογία του Δικαστηρίου, το όποιο δεν έχει κληθεί μέχρι σήμερα να προσδιορίσει την κατάσταση που δημιουργήθηκε από το γεγονός ότι η

ἀποκλειστική προθεσμία πού καθορίζεται στο άρθρο 102 παρήλαθε, χωρίς τό Συμβούλιο νά ἔχει τελείως ἀνταποκριθεῖ στήν ὑποχρέωσή του, πρὸς θέσπιση μέτρων διατηρήσεως.

η) Ἄν θεωρηθεῖ ὅτι μόνο τό Συμβούλιο εἶναι ἀρμόδιο, δέν εἶναι δυνατό νά υποστηριχθεῖ ὅτι ἡ Ἐπιτροπή δύναται, πάντως, νά ἐπιτρέψει τὰ ἐθνικά μέτρα.

Στό σημείο αὐτό, πρέπει, κατά πρῶτον, νά παρατηρηθεῖ ὅτι πράγματι τό Συμβούλιο, μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 25ῆς Ἰουνίου 1979, ἐπέτρεψε τή λήψη ἐθνικῶν μέτρων· ἐξάλλου τό ἀρθρο 155 τῆς συνθήκης ΕΟΚ δέ δύναται νά ἐρμηνευθεῖ ὑπό τήν ἔννοια ὅτι παρέχει στήν Ἐπιτροπή τήν ἐξουσία νά ἐπιτρέπει σ' ἓνα Κράτος μέλος τή λήψη μέτρου, τό ὁποῖο, καθ' ὑπόθεση, δέν εἶχε ἀρμοδιότητα νά θεσπίσει. Στήν πραγματικότητα ἡ Ἐπιτροπή διεκδικεῖ τήν ἐξουσία, ὄχι νά ἐπιτρέψει μέτρο, τό ὁποῖο δέν ἔχει ἐπιτρέψει τό Συμβούλιο, ἀλλά νά ἀπαγορεύει μέτρο πού τό Συμβούλιο ἔχει ἐπιτρέψει.

θ) Ἡ παραπομπή τῶν «προσωρινῶν» ἀποφάσεων τῆς 19ῆς Δεκεμβρίου 1978, 9ῆς Ἀπριλίου καί 25 Ἰουνίου 1979 στίς διαδικασίες καί τὰ κριτήρια τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης δέ δύναται νά σημαίνει ὅτι ἀπαιτεῖται ἀπό τὰ Κράτη μέλη νά λαμβάνουν μᾶλλον τήν ἄδεια, παρά νά ζητοῦν τήν ἔγκρισή τῆς Ἐπιτροπῆς.

ι) Ἡ ἀποψη τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως, κατά τήν ὁποία κάθε ἐθνική ἀρμοδιότητα ἐξέλιπε ἀπό τίς 31 Δεκεμβρίου 1978, δέ δρῖσκει ἐρεισμα οὔτε στή νομολογία τοῦ Δικαστηρίου οὔτε στοῦ ἀρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως· ἀνατρέπεται ἀπό τή διατύπωση τῶν «προσωρινῶν» ἀποφάσεων καί ἀπό τήν πρακτική· κατά τό ἔτος 1979, τὰ Κράτη μέλη ὑπέβαλαν στήν Ἐπιτροπή τουλάχιστον 25 αἰτήσεις, μέ τίς ὁποῖες

ζητοῦσαν τήν ἔγκρισή ἐθνικῶν μέτρων διατηρήσεως· μία ἀπό αὐτές ὑποβλήθηκε ἀπό τήν ἴδια τή γαλλική κυβέρνηση.

κ) Ἡ ἐπικουρική ἐπιχειρηματολογία πού προβάλλει ἡ Ἐπιτροπή εἶναι τό ἴδιο ἐσφαλμένη ὅπως καί ἡ κυρία ἐπιχειρηματολογία τῆς· μέχρι σήμερα, οἱ ἀρμοδιότητες τῶν Κρατῶν μελῶν ἔχουν περιορισθεῖ μόνο ἀπό τοῦς ὅρους τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης, τό ὁποῖο τοῦς ἐπιβάλλει μόνο τήν ὑποχρέωση νά «ζητοῦν τήν ἔγκρισή» τῆς Ἐπιτροπῆς, καί ὄχι νά ἐπιτυγχάνουν τή συναίνεσή τῆς. Ἡ Ἐπιτροπή οὐδαμῶς ἔχει ἀποκτήσει δικαίωμα ἀρνησικυρίας ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν μέτρων διατηρήσεως.

λ) Εἶναι μεγάλο σφάλμα νά ζητεῖται ἀπό τό Δικαστήριο νά ἐκφράσει γνώμη ἐπὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν Κρατῶν μελῶν κατά τήν ἄσκηση τῶν νομοθετικῶν τοῦς λειτουργιῶν· ἐν πάσῃ περιπτώσει, μία τέτοια ἐξέταση δέ δύναται ν' ἀποτελέσει λόγο ἀπονομῆς δικαιώματος ἀρνησικυρίας στήν Ἐπιτροπή.

Β — Ἐπὶ τῶν κανόνων διαδικασίας

Ἡ Ἐπιτροπή μόνο ἐπικουρικῶς προσάπτει στά ἐπίδικα μέτρα ὅτι θεσπίσθηκαν κατά παράβαση διάφορων κανόνων διαδικασίας.

α) Ἄν καί ἡ Ἐπιτροπή τό εἶχε ζητήσει ἀπό τόν Ἀπρίλιο 1979, τό Ἠνωμένο Βασίλειο ὑπέβαλε τό κείμενο τῶν πέντε κανονιστικῶν πράξεων, πού εἶχε θεσπίσει, μόλις στίς 19 Ἰουνίου, δηλαδή 3 μήνες μετά ἀπό μία πρώτη πληροφόρηση καί μετά τήν ἡμερομηνία, κατά τήν ὁποία ἐπρόκειτο, ἀρχικῶς, νά τεθοῦν ἐν ἰσχύ. Ἐνα ἄλλο μέτρο, πού ἐπρόκειτο νά τεθεῖ σέ ἰσχύ καί τέθηκε πράγματι τήν 1ῃ Ἰουλίου 1979, δέν κοινοποιήθηκε στήν Ἐπιτροπή παρά στίς 29 Ἰουνίου 1979. Ἡ κυβέρνηση τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου δέν ἔδωσε καμία ἐξήγηση ἢ δικαιολογία γι' αὐτό. Εἶναι, ἐπο-

μένως, σαφές ότι παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει εκ του ψηφίσματος της Χάγης, σύμφωνα με το οποίο οφείλει «νά συμβουλευτείται την Έπιτροπή σέ όλα τά στάδια διαδικασίας».

Ή μομφή ότι ή έλλειψη διαλόγου οφείλεται στην ίδια την Έπιτροπή διαψεύδεται από τά γεγονότα.

Δέ δικαιολογείται ή διάκριση μεταξύ των «τροποποιήσεων του καθεστώτος της άλιείας», κατά την έννοια του κανονισμού 101/76, οι όποιες πρέπει άπλως και μόνο νά κοινοποιούνται, και των μέτρων επί των όποιων εφαρμόζεται τό ψήφισμα της Χάγης. Άν και ή διατύπωση του ψηφίσματος και του άρθρου 3 του κανονισμού 101/76 δέν είναι ή ίδια, δέν εφαρμόζονται επί διαφορετικών κατηγοριών μέτρων. Τό ψήφισμα της Χάγης, σύμφωνα με τή νομολογία του Δικαστηρίου, πρέπει νά έρμηνεύεται ως αναφερόμενο σέ κάθε μέτρο διατηρήσεως.

Έν πάση περιπτώσει, ή κοινοποίηση, σέ χρόνο λιγότερο από 48 ώρες, μιάς τροποποιήσεως, τήν όποια τό Ήνωμένο Βασίλειο είχε πρόθεση νά επιφέρει σέ ισχύοντες κανόνες, δέν άρκει για νά συμμορφωθεί με τό άρθρο 3 του κανονισμού 101/76.

6) Οι κανονισμοί που υποβλήθηκαν στην Έπιτροπή τόν Ιούνιο του 1979 περιείχαν διαφορετικές διατάξεις από εκείνες, για τίς όποιες είχε ενημερωθεί στις 21 Μαρτίου.

γ) Κατά τή συνεδρίαση του Συμβουλίου της 25ης Ιουνίου 1979, ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου είχε προβάλει άντιρρήσεις κατά των κοινοτικών μέτρων, υπό τήν ιδιότητά τους αυτή, ενώ δέν αντιτάχθηκε σέ σειρά έθνικών μέτρων του ίδιου άποτελέσματος. Τό γεγονός ότι άρνήθηκε νά

θεσπίσει, ως κοινοτικά μέτρα, όρισμένα μέτρα, τά όποια ένέκρινε πλήρως επί της ουσίας, δέ συμβιδάζεται με τίς υποχρεώσεις που υπέχει ένα Κράτος μέλος ιδίως εκ του άρθρου 5 της συνθήκης.

δ) Ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου άρνήθηκε, πλην μιάς εξαίρεσεως, νά τροποποιήσει τά έν λόγω έπίδικα μέτρα, υπό τό πρίσμα των άντιρρήσεων της Έπιτροπής. Ή άρνηση αυτή δέ δικαιολογείται άντικειμενικά, έν προκειμένω, από τή δηθεν καθυστερημένη αίτηση.

ε) Τό Ήνωμένο Βασίλειο παρέβη τίς υποχρεώσεις του, που άπορρέουν από τό ψήφισμα της Χάγης, θεσπίζοντας μέτρα, τά όποια κοινοποίησε σύμφωνα με τό άρθρο 3 του κανονισμού 101/76, για τά όποια όμως δέ ζήτησε νά λάβει τήν έγκριση της Έπιτροπής.

ς) Γενικώς, ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου παρέβη τήν υποχρέωσή της νά πληροφορήσει και συμβουλευθεί τήν Έπιτροπή, κατά τους άπαιτούμενους τύπους, και νά της παράσχει έπαρκή χρόνο νά άποφανθεί, παραβαίνοντας έτσι τό άρθρο 5 της συνθήκης και τό ψήφισμα της Χάγης.

Ή κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας ισχυρίζεται ότι τό Ήνωμένο Βασίλειο άγνόησε, έν προκειμένω τίς υποχρεώσεις που υπέχει εκ του άρθρου 5 της συνθήκης και των αποφάσεων του Συμβουλίου. Κατά τόν ίδιο ισχυρισμό άγνόησε επίσης τά άρθρα 2 και 3 του κανονισμού 101/76, με τήν μή έγκαιρη κοινοποίηση των σχεδιαζόμενων μέτρων προς τά άλλα Κράτη μέλη.

Ή κυβέρνηση της Ίρλανδίας προσάπτει, επίσης, στην κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου ότι άγνόησε ειδικότερα τό ψήφισμα της Χάγης, με τήν παράλειψή της

στό θέμα της πληροφόρησης και της συνεργασίας.

α) Η κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου παρέσχε άρχικώς στην Έπιτροπή μόνον άτελεις πληροφορίες, ιδίως όσον άφορά τά σχετικά με τή νήσο Μαν μέτρα· στίς εύλογες αίτήσεις της Έπιτροπής περί συμπληρωματικών πληροφοριών, δόθηκαν άπαντήσεις μόνο κατόπιν μεγάλου διαστήματος, σέ μερικές μάλιστα περιπτώσεις, μετά τή θέση σέ ισχύ των έπίδικων μέτρων. Η συμπεριφορά του Ήνωμένου Βασιλείου άντικατοπτρίζει τή γενική τάση νά θεωροϋνται οι διαδικαστικοί χαρακτήρα ύποχρεώσεις, πού επιβάλλουν οι άποφάσεις του Συμβουλίου του 1979 και οι γενικότεροι κανόνες της συνθήκης, μάλλον ως μία άπλή σειρά διατυπώσεων, παρά ως ουσιαστικές ύποχρεώσεις συνεργασίας, μεταβιβάζοντας πρόσφορες πληροφορίες και ένδειξεις επί των προτεινόμενων μέτρων, και καταβάλλοντας άληθινή προσπάθεια πρós έπίτευξη, εκ των προτέρων, συμφωνίας επί των μέτρων πού επηρεάζουν σοβαρά τά συμφέροντα των άλιέων άλλων Κρατών μελών.

β) Τό έπιχείρημα ότι όρισμένα από τά έν λόγω μέτρα δέν άποτελοϋσαν άπλως και μόνο «τροποποιήσεις των κανόνων άλιείας», παρά μέτρα διατήρησης των πόρων και έπομένως δέν υπέκειντο στίς άπαιτήσεις των άποφάσεων του Συμβουλίου και του ψηφίσματος της Χάγης, δέ δύναται νά γίνει δεκτό. Όλα τά έπίδικα μέτρα λήφθηκαν πρós τό σκοπό προστασίας των άλιευτικών άποθεμάτων· τό γεγονός ότι καμιά νομοθεσία και κανένα νομοθετικό μέτρο δέ θεσπίσθηκε τό 1979 γιά τήν άλιεία στα ύδατα της νήσου Μαν, είναι άσχετο. Τά διοικητικά μέτρα πού έλαβαν τό 1979 οι άρχές του Ήνωμένου Βασιλείου και της νήσου Μαν, δύναμει προϋπαρχουσών νομοθετικών έξουσιών, υπέκειντο στίς διαδικασίες του ψηφίσματος της Χάγης και του άρθρου 3 του κανονισμού 101/76, άκριδώς όπως και ή

θέσπιση νέας νομοθεσίας ή νέων νομοθετικών μέτρων με σκοπό τόν έλεγχο της άλιευτικής δραστηριότητας στήν έν λόγω θαλάσσια ζώνη.

γ) Η Ίρλανδία, έν πάση περιπτώσει, δέν είδοποιήθηκε εκ των προτέρων, από τίς άρχές του Ήνωμένου Βασιλείου ή της νήσου Μαν, γιά τά μέτρα πού πρότειναν οι άνωτέρω άρχές, σχετικά με τήν άλιεία των ίρλανδικών πλοίων, κατά τήν «περίοδο εκτός άχμής» («low season»), έντός των ύδάτων της ζώνης των 12 μιλίων από τίς άκτές της νήσου Μαν, ούτε δύναμει του άρθρου 3 του κανονισμού 101/76 ούτε έλλως.

Η *κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου* άμφισβητεί τίς διαδικαστικές παραβάσεις πού της άποδίδονται.

α) Τό γεγονός ότι παρέλειψε νά συμβουλευθεί τήν Έπιτροπή όφείλεται στην Έπιτροπή, ή όποια, αντί νά δεχθεί τήν πρόσκληση γιά συζήτηση των προτεινόμενων μέτρων, ζήτησε νά λάβει γνώση των σχεδίων κανονιστικών πράξεων, άναβάλλοντας έτσι τή συζήτηση, μέχρις ότου ύπάρξει άπόφαση επί της όριστικής μορφής των προτάσεων.

Έν πάση περιπτώσει, ή Έπιτροπή δέν έχει κανένα δικαίωμα νά λαμβάνει γνώση σχεδίων τέτοιων κειμένων: έχει τό δικαίωμα νά γνωρίζει έγκαίρως και με έπαρκείς λεπτομέρειες τό περιεχόμενο προτάσεων και νά άκούεται σέ όλα τά στάδια της διαδικασίας. Τό Ήνωμένο Βασίλειο εκπλήρωσε πλήρως τίς ύποχρεώσεις του στό θέμα αυτό.

Η Έπιτροπή χρησιμοποιεί δύο μέτρα και δύο σταθμά: πολλά από τά μέτρα πού θέσπισαν τά άλλα Κράτη μέλη κοινοποιήθηκαν στην Έπιτροπή μόλις όρισμένο

διάστημα μετά την έναρξη της ισχύος τους. Έξάλλου, τό κοινοτικό δίκαιο δέ θέτει καμία έλαχίστη προθεσμία κοινοποιήσεως.

Γ — Ως προς όρισμένες διατάξεις ούσιαστικής φύσεως τών επίδικων μέτρων

Τό ψήφισμα τής Χάγης αναφέρεται σέ μονομερή μέτρα στον τομέα τής διατήρησης τών πόρων.

‘Η Έπιτροπή θεωρεί ότι τά μέτρα του ‘Ηνωμένου Βασιλείου ενέχουν όρισμένες παραβάσεις ούσιαστικής φύσεως του κοινοτικού δικαίου.

6) Οί διαφορές μεταξύ τών κανονισμών πού αναγγέλλθηκαν στην Έπιτροπή, στις 21 Μαρτίου 1979, και εκείνων πού τής κοινοποιήθηκαν τόν ‘Ιούνιο είναι τελείως έπουσιώδεις.

α) ‘Η εισαγωγή αύξημένου έλάχιστου μεγέθους ματιών (βροχίδων) δικτύων και έλάχιστου μεγέθους άλιεύσεων για τούς άστακούς Νορβηγίας ύπήρξε διαστική, μή αναγκαία και άδικη για τούς άλιεις. Δέν άμφισθητούνται τά μέτρα, καθαυτά ή μομφή άφορά τήν πρόωρη εισαγωγή τους.

γ) Οί λόγιοι για τούς όποιους ένα Κράτος μέλος άναλαμβάνει ένέργεια στό πλαίσιο του Συμβουλίου, νομοθετικού όργανου τής Κοινότητας, δέν έμπίπτουν στην άρμοδιότητα του Δικαστηρίου.

Τό ‘Ηνωμένο Βασίλειο όφειλε νά προβλέψει προθεσμία χάριτος μερικών έβδομάδων, παρέχοντας στους άλιεις εύλογο χρονικό διάστημα, για νά άποσδέσουν και άντικαταστήσουν τά δίκτυα πού ήταν σέ χρήση προηγουμένως· οί άλιεις εύλόγως προσδοκούσαν τή διατήρηση σέ ισχύ τής ύφιστάμενης νομοθεσίας. ‘Η προστασία αύτης τής θεμιτής προσδοκίας άπαιτούσε τήν παροχή προθεσμίας χάριτος. Μέ τό νά τήν άρνηθεί, τό ‘Ηνωμένο Βασίλειο παρέβη τό καθήκον νά λάβει μόνο μέτρα διατήρησης τά όποια είναι άπολύτως αναγκαία και νά άποφύγει όπως ύποχρεούται δυνάμει του άρθρου 5 τής συνθήκης ΕΟΚ, νά προκαλέσει άδικαιολόγητες και παράλογες διαταραχές και άπώλειες στους άλιεις άλλων Κρατών μελών ή τουλάχιστο νά τίς περιορίζει στό έλάχιστο.

δ) ‘Η διατύπωση μομφής πολιτικού χαρακτήρα ένώπιον του Δικαστηρίου σημαίνει ότι τό όργανο αυτό καλείται νά επέμβει στην έσωτερική λειτουργία άλλου κοινοτικού όργανου, κατά παράβαση του άρθρου 4 παράγραφος 1 τής συνθήκης.

Τά επίδικα μέτρα προκαλέσαν ποικίλα συμβάντα: έλεγχο άρκετών γαλλικών άλιευτικών πλοίων, ποινικές διώξεις κατά τών ιδιοκτητών τους και καταδίκες.

Πράγματι, ή αίτηση προς τήν κυβέρνηση του ‘Ηνωμένου Βασιλείου νά τροποποιήσει τίς προτάσεις της δέν έγινε πριν από τίς 27 ‘Ιουνίου 1979, τρεις ήμέρες πρό τής έναρξεως τής ισχύος τους· ή έν λόγω αίτηση ήταν καθυστερημένη.

ε) Δεδομένου ότι τά επίδικα μέτρα άποτελοϋσαν τροποποιήσεις κανόνων άλιείας, και όχι μέτρα διατήρησης, δέν άνέκυψε θέμα έπιδιώξεως τής έγκρίσεως τής Έπιτροπής, δυνάμει του ψηφίσματος τής Χάγης.

6) Οί συμφωνίες πού συνάφθηκαν μεταξύ τών κυβερνήσεων του ‘Ηνωμένου Βασιλείου και τής νήσου Μαν, σέ σχέση μέ τούς έπιβαλλόμενους όρους επί τής άλιείας ρέγγας στό όρειο τμήμα τής θάλασσας τής ‘Ιρλανδίας, ύποχρεώνουν τούς άλιεις νά κατέχουν άδεια για νά τούς έπιτρέπεται ή άλιεία

έντός της ζώνης των 12 μιλίων γύρω από τη νήσο Man· συνεπάγονται ποσοτικούς περιορισμούς, υπό μορφή ποσοτώσεων ανά άλεια και ανά ημέρα άλειας· δέν αποκλείσθηκε ό περιορισμός του αριθμού των άδειων, ή δέ έκφόρτωση ψαριών έπιφωλάχθηκε στους κατέχοντες άδεια έκφορτώσεως άλεις, ή όποία χορηγούνταν μόνο στους κατόχους άδειας άλειας.

Πολλές διακρίσεις έγιναν εις βάρος των Ιρλανδών άλειαν, έν συγκρίσει προς τους άλεις του Ένωμένου Βασιλείου και της νήσου Man: δέν πληροφωρήθηκαν έγκαίρως τήν ύποχρέωση κατοχής άδειων· δέν τους δόθηκε ή εύκαιρία νά ανταποκριθούν στήν ύποχρέωση αυτή, κατά τρόπο κανονικό και λογικό· στήν περίπτωση τους έφαρμόσθηκαν κριτήρια «ιστορικού συμφέροντος», που τους ύποχρέωναν νά άναγνωρίσουν ότι άλειαν χωρίς άδεια κατά τό 1977 και 1978 ή νά μειώσουν τίς άτομικές τους διεκδικήσεις «ιστορικού συμφέροντος» στά οικεία άλιευτικά άποθέματα. Γενικά, ύπήρξαν θύματα μιάς πολύ έπιτηδείας διοικητικής κωλυσιεργείας.

Έκόμα κι άν οι κοινοτικοί κανόνες περι άλειας δέν εφαρμόζονταν επί της νήσου Man, τό άρθρο 4 του πρωτοκόλλου 3 της συνθήκης προσχωρήσεως ρητώς άπαγορεύει κάθε διάκριση.

Έ κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας θεωρεί ότι τό μέτρο αύξήσεως του έλάχιστου μεγέθους ματιών (βροχίδων) των δικτύων για τήν άλεια του άστακου Νορβηγίας είναι άσυμβίβαστο προς τό κοινοτικό δίκαιο.

α) Έ μονομερής θέση σε ισχύ έκ μέρους του Ένωμένου Βασιλείου, τήν 1η Έουλίου 1979, ενός μεγέθους ματιών δικτύων 70 χιλ. είναι πρόωρη, λαμβάνοντας ύπόψη τήν άνάγκη διατηρήσεως των ειδών.

Οί άρχικές προτάσεις της Έπιτροπής προέβλεπαν τή θέση σε έφαρμογή ενός τέτοιου μέτρου, τήν 1η Σεπτεμβρίου 1979· ό καθορισμός της ήμερομηνίας της 1ης Έουλίου 1979 άντιδάνει στή δήλωση του Συμβουλίου κατά τή συνεδρίασή του της 4ης Έπριλίου 1979, δέ στηρίζεται σε καμία έπιστημονική δικαιολογία και άποτελεί παράβαση της συμφωνίας που έπήλθε στό πλαίσιο του Συμβουλίου.

β) Τά έπίδικα μέτρα δημιουργούν άδικαιολόγητες διακρίσεις μεταξύ των Κρατών μελών και των τύπων άλειας.

Έ αίφνιλδια εισαγωγή μεγέθους ματιών δικτύων 70 χιλ. δύναται νά έπιταχύνει τήν τάση προοδευτικής ύποκαταστάσεως των γάλλων άλειαν από βρετανούς άλεις άστακου Νορβηγίας. Δεδομένου ότι τά άποθέματα άστακου Νορβηγίας δέν άπειλούνται, ή εισαγωγή ματιών δικτύων 70 χιλ. δέ δύναται νά έχει ως αίτιολογία παρά τήν έπιθυμία μειώσεως των παρεπόμενων άλιεύσεων ειδών πυθμένα· μία τέτοια αίτιολογία είναι έπικριτέα από έπιστημονικής, πολιτικής και νομικής πλευράς.

γ) Έ μονομερής βρετανική άπόφαση περι μεγέθους ματιών (βροχίδων) δικτύων για τήν άλεια άστακου Νορβηγίας δύναται νά βλάψει τήν κατάρτιση κοινής άλιευτικής πολιτικής και νά τή θέσει σε κίνδυνο.

δ) Τό έπίδικο μέτρο προκάλεσε σοβαρή οικονομική βλάβη στους γάλλους άλεις, της όποίας τό μέγεθος είναι τέτοιο ώστε νά τους προτρέπει νά μήν έπισκέπτονται πλέον τά ύδατα έντός των όποιων άσκοον πατροπαράδοτη δραστηριότητα, σύμφωνα με τά ιστορικά τους δικαιώματα και τό κοινοτικό δίκαιο. Τή βλάβη αυτή συνιστούν οι έλεγχοι των πλοίων, ή καταδίκη σε πρόστιμα των ιδιοκτητών τους, ή δήμευση του ύλικού και τό άποτέλεσμα της άποτροπής,

οι συνέπειες των οποίων είναι πολύ βαρύτερες επί των γάλλων αλιέων που αλιεύουν εκ παραδόσεως στα έν λόγω ύδατα.

Η κυβέρνηση της Ίρλανδίας παραπονείται ότι τα μέτρα περί αλιείας ρέγγας εντός των υδάτων της νήσου Μαν και της βόρειας Θαλάσσης της Ίρλανδίας εισάγουν διακρίσεις εις θάρος των Ιρλανδών αλιέων.

Οι κοινοτικοί κανόνες, περιλαμβανόμενης και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, εφαρμόζονται επί των υδάτων που βρίσκονται εντός της ζώνης 12 μιλίων από της ακτής της νήσου Μαν, άν όχι πέραν των 3 μιλίων, τουλάχιστον, μετά τα 6 μίλια από της ακτής αυτής. Εξάλλου, τα παραδοσιακά δικαιώματα της Ίρλανδίας και των αλιέων της, δυνάμει της συμβάσεως του Λονδίνου του 1964, νά αλιεύουν εντός καθορισμένης ζώνης μεταξύ 6 και 12 μιλίων από τη δυτική ακτή της νήσου Μαν, έχουσι ισχύ νόμου, δυνάμει των κοινοτικών συνθηκών, ιδίως του άρθρου 100 παράγραφος 2 της πράξεως προσχωρήσεως. Η άσκηση των ειδικών δικαιωμάτων αλιείας της Ίρλανδίας καλύπτεται επίσης από την αρχή του κανόνα της «ίσης μεταχειρίσεως» του άρθρου 4 του πρωτοκόλλου 3 της πράξεως προσχωρήσεως, που αναφέρεται στις άγγλονορμανδικές νήσους και τη νήσο Μαν.

Οι Ιρλανδοί αλιείς ή οι αντιπρόσωποι τους έλαβαν μέ μεγάλη καθυστέρηση τά έντυπα των αιτήσεων περί άδειών αλιείας περί τη νήσο Μαν και εντός της αλιευτικής ζώνης της βόρειας Θαλάσσης της Ίρλανδίας, περιλαμβανόμενης και της ζώνης που περικλείεται μεταξύ 6 και 12 μιλίων από της νήσου Μαν τόσο για την περίοδο αίχμης όσο και για την περίοδο εκτός αίχμης· τέθηκαν εξάλλου σέ δυσμενή θέση για νά άποδείξουν τά «ιστορικά συμφέροντά» τους.

Όλοκληρο τό σύστημα των άδειών αλιείας εντός των παρακειμενων της νήσου Μαν υδάτων, που εφαρμόσθηκε τό 1979, περιλαμβανόμενων και των κριτηρίων του

«ιστορικού συμφέροντος», ύπηρξε διακριτικό εις θάρος των Ιρλανδών αλιέων λόγω του τρόπου της εφαρμογής του από τίς αρχές της νήσου Μαν και του Ήνωμένου Βασιλείου.

Η κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου θεωρεί άβάσιμες τίς παραβάσεις ουσιαστικής φύσεως που της προσάπτονται.

α) Η αύξηση του μεγέθους ματιών (βροχιδών) των δικτύων για την αλιεία άστακού Νορβηγίας, του ελάχιστου μήκους αλιεύσεώς τους και του μεγέθους ματιών των δικτύων για την αλιεία λευκών ψαριών δικαιολογείται από σοβαρούς επιστημονικούς λόγους, ιδίως τίς συστάσεις του CIEM (Conseil international pour l'exploration de la mer) (Διεθνές συμβούλιο για την εξερεύνηση της Θαλάσσης)· ή άρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου νά παράσχει την έγκρισή του στον προτεινόμενο κοινοτικό κανονισμό, που θά είχε καθυστερήσει την εισαγωγή των μέτρων αυτών, ήταν άρκούντως δικαιολογημένη.

Μέτρα διατηρήσεως που θεσπίζονται μέ σκοπό την αύξηση, μακροπροθέσμως, των αλιεύσεων ψαριών από όλα τά ενδιαφερόμενα μέρη, είναι δυνατό νά συνεπάγονται βραχυπροθέσμως προσωρινές άπώλειες για τους αλιείς.

Η καθυστέρηση της εφαρμογής των μέτρων πέραν της 1ης Ίουλίου 1979 θά προκαλοϋσε δλάβες στα άποθέματα και, επομένως, στους πόρους διαδιώσεως των αλιέων· επομένως, τά επίδικα μέτρα ήταν και πρόσφορα και αναγκαία.

Η εισαγωγή ενός προσωρινού μέτρου περί αλιείας άστακών Νορβηγίας δέν αντίβαινει στη δήλωση του Συμβουλίου της 4ης Άπριλίου 1979.

Οι έπικρίσεις της γαλλικής κυβερνήσεως στηρίζονται σέ κοινωνικούς και οικονομικούς λόγους, ενώ τά επίδικα μέτρα θεμελιώνονται ουσιαστικά επί των επιστημονικών συστάσεων του CIEM.

6) Τά παράπονα πού αναφέρονται στή χορήγηση άδειων σέ Ιρλανδικά πλοία, γιά τήν άλιεία άστακού Νορδηγίας, άφορουν μόνο τά ύδατα πού θρίσκονται μεταξύ 6 καί 12 μιλίων από τίς γραμμές δάσεως τής νήσου Man κατά τήν περίοδο 1979· όμως οί κανόνες κοινοτικού δικαίου πού διέπουν τά μέτρα διατηρήσεως ψαριών δέν εφαρμόζονται επί τών υδάτων αυτών, δυνάμει ιδίως τής νέας παραγράφου 5 εδάφιο γ του άρθρου 227 τής συνθήκης ΕΟΚ καί του πρωτοκόλλου 3 τής πράξεως προσχωρήσεως.

Καμιά διάκριση εις βάρος τών Ιρλανδών άλιέων δέν επιδείχθηκε έν προκειμένω. Ό μικρός αριθμός άδειών πού έχορηγήθησαν σέ Ιρλανδούς άλιείς όφειλεται στό γεγονός ότι μικρή αναλογία επιτρεπόταν σύμφωνα μέ τά Ιστορικά κριτήρια.

V — Προφορική διαδικασία

Ή Έπιτροπή, έκπροσωπούμενη από τούς Donald Allen καί John Temple Lang, ή Γαλλική Δημοκρατία, έκπροσωπούμενη από τόν Gilbert Guillaume, ή Ίρλανδία, έκπροσωπούμενη από τόν Declan N.C. Budd, B.L., καί τό Ήνωμένο Βασίλειο, έκπροσωπούμενο από τόν Lord Advocate, Lord Mackay του Clashfern, Q.C., έπικουρούμενο από τόν Peter G. Langdon-Davies καί τόν έμπειρογνώμονα Cushing, άγόρευσαν καί άπάντησαν σέ έρωτήσεις πού έθρεσε τό Δικαστήριο κατά τή συνεδρίαση τής 9ης Δεκεμβρίου 1980.

Ό γενικός εισαγγελεύς άνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τή συνεδρίαση τής 12ης Φεβρουαρίου 1981.

Σκεπτικό

- 1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στή γραμματεία του Δικαστηρίου τή 13η Νοεμβρίου 1979, ή Έπιτροπή τών Εύρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 τής συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή μέ τήν όποία ζητά νά αναγνωρισθεί ότι τό Ήνωμένο Βασίλειο παρέδη τίς ύποχρεώσεις πού υπέχει εκ τής συνθήκης, εφαρμόζοντας μονομερή μέτρα περί θαλάσσιας άλιείας, περιλαμβάνοντα, άφενός, πέντε κανονισμούς περί μεγέθους τών ματιών (βροχίδων) τών δικτύων καί περί έλάχιστου μήκους άλιεύσεων όρισμένων ειδών, καί, άφετέρου, ένα σύστημα άδειών άλιείας στή θάλασσα τής Ίρλανδίας καί τά περιβάλλοντα τή νήσο Man ύδατα.
- 2 Τά μέτρα τής πρώτης κατηγορίας περιλαμβάνουν τίς ακόλουθες κανονιστικές ρυθμίσεις, πού τέθηκαν σέ ισχύ τήν 1η Ίουλίου 1979:

— The Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979, no 744,

— The Immature Sea Fish Order 1979, no 741,

- The Immature Nephrops Order 1979, no 742,
- The Nephrops Tails (Restrictions on Landing) Order 1979, no 743,
- The Sea Fish (Minimum Size) (Amendment) Order (Northern Ireland) 1979, no 235.

3 Οί διατάξεις πού εφαρμόζονται στη θάλασσα της Ήρλανδίας καί στά ύδατα της νήσου Man στηρίζονται επί δύο κανονισμών:

- The Herring (Irish Sea) Licensing Order, no 1388, καί
- The Herring (Isle of Man) Licensing Order no 1389.

Πρέπει νά σημειωθεί ότι πρόκειται γιά τά ίδια μέτρα πού αποτέλεσαν τό αντικείμενο τής από 10 Ίουλίου 1980 απόφασης του Δικαστηρίου (Έπιτροπή κατά Ήνωμένου Βασιλείου, 32/79).

Ίστορικό τής διαφοράς

4 Δέν άμφισβητείται ότι στις άρχές του 1979 τό Συμβούλιο, στό όποιο ή Έπιτροπή είχε ύποβάλει, δυνάμει του άρθρου 102 τής πράξης προσχωρήσεως, σχέδιο σειράς μέτρων γιά τήν διατήρηση των άλιευτικών πόρων έντός των ύδάτων πού έμπίπτουν στη δικαιοδοσία των Κρατών μελών, δέ θέσπισε τίς άναγκαίεσ διατάξεις. Ύπό τίς περιστάσεις αυτές, τό Συμβούλιο έλαβε προσωρινές απόφασεις, πού τέθηκαν σε ισχύ γιά περιορισμένες περιόδους καί παρατάθηκαν έπανεπιλημμένως. Οί άποφάσεις αυτές, ή διατύπωση των όποιων είναι παρόμοια, φέρουν τίς ήμερομηνίες 19 Δεκεμβρίου 1978 (μή δημοσιευθείσα), 9 Απριλίου 1979, 79/383 (JO L 93, σ. 40) καί 25 Ίουνίου 1979, 79/590 (JO L 161, σ. 46). Ή τελευταία άπόφαση, πού ίσχυε κατά τό χρόνο τής θέσεως σε ισχύ των πέντε κανονισμών τής πρώτης κατηγορίας, έχει ως άκολουθως:

«Απόφαση του Συμβουλίου
τής 25ης Ίουνίου 1979

ή όποία στηρίζεται επί των συνθηκών, είναι σχετική μέ τίς άλιευτικές δραστηριότητες έντός των ύδάτων πού έμπίπτουν στην κυριαρχία ή στη δικαιοδοσία των Κρατών μελών καί λήφθηκε προσωρινώς, έν άναμονή τής θεσπίσεως όριστικών κοινοτικών μέτρων.

Τό Συμβούλιο έχει τήν πρόθεση νά καταλήξει, τό συντομότερο δυνατό έντός του 1979, σε συμφωνία επί των κοινοτικών μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως των άλιευτικών πόρων καί των συναφών θεμάτων. Έν άναμονή τής επί του

θέματος απόφασεώς του καί έχοντας υπόψη τό άρθρο 102 τής πράξεως προσωρήσεως, καθώς καί τήν ανάγκη προστασίας τών βιολογικών πόρων καί διατηρήσεως κατάλληλων σχέσεων μέ τρίτες χώρες στόν τομέα τής άλιείας, τό Συμβούλιο θέσπισε στίς 19 Δεκεμβρίου 1978 καί στίς 9 'Απριλίου 1979 προσωρινά μέτρα, πού ίσχυσαν, άντιστοιχώς, από 1ης 'Ιανουαρίου μέχρι 31 Μαρτίου 1979 καί από 1ης 'Απριλίου μέχρι 30 'Ιουνίου 1979. Κατόπιν τών μέτρων αυτών τό Συμβούλιο θεσπίζει τά ακόλουθα προσωρινά μέτρα, πού ίσχύουν από 1ης 'Ιουλίου 1979 μέχρις ότου τό Συμβούλιο καταλήξει σέ όριστική συμφωνία, τό άργότερο δέ μέχρι τίσ 31 'Οκτωβρίου 1979.

1. Τά Κράτη μέλη άσκούν τήν άλιεία τους κατά τρόπον ώστε, κατά τίσ άλιεύσεις πού πραγματοποιούνται από τά πλοία τους κατά τή διάρκεια τής προσωρινής περιόδου, νά λαμβάνονται υπόψη οί συνολικές έπιτρεπόμενες άλιεύσεις (ΤΑC), πού υπέβαλε ή 'Επιτροπή στό Συμβούλιο μέ τίσ ανακοινώσεις της τής 23ης Νοεμβρίου 1978 καί τής 16ης Φεβρουαρίου 1979 καί τό μέρος τών ΤΑC πού έχει αναγνωρισθεί στίς τρίτες χώρες, στό πλαίσιο συμφωνιών καί ρυθμίσεων πού συνήψε μαζί τους ή Κοινότητα. Οί άλιεύσεις πού θά πραγματοποιηθούν κατά τήν προσωρινή περίοδο θά καταλογισθούν στίς ποσότητες πού τό Συμβούλιο θά αποφασίσει τελικώς νά επιτρέψει για τό 1979.
2. "Όσον άφορά τά τεχνικά μέτρα διατηρήσεως καί έλέγχου τών άλιευτικών πόρων, τά Κράτη μέλη εφαρμόζουν τά ίδια μέτρα μέ εκείνα πού έφήρμοζαν στίς 3 Νοεμβρίου 1976, καθώς καί άλλα μέτρα πού λαμβάνονται σύμφωνα μέ τίσ διαδικασίες καί τά κριτήρια του παραρτήματος VI του ψηφίσματος του Συμβουλίου τής 3ης Νοεμβρίου 1976.»
5. Μέ έπιστολή τής 21ης Μαρτίου 1979, ή κυβέρνηση του 'Ηνωμένου Βασιλείου πληροφόρησε τήν 'Επιτροπή για τήν πρόθεσή της νά θέσει σέ ίσχύ τήν 1η 'Ιουνίου 1979 σειρά μέτρων περί διατηρήσεως τών άλιευτικών πόρων, πού άφορούν τό μέγεθος τών ματιών τών δικτύων, τά έλάχιστα μήκη άλιεύσεως καί τίσ παρεπόμενες άλιεύσεις, ζητώντας τήν έγκριση τής 'Επιτροπής επί του θέματος αυτου, σύμφωνα μέ τό παράρτημα VI του ψηφίσματος τής Χάγης (τό κείμενο του ψηφίσματος αυτης, αναφερόμενης στό εξής ως «ψηφισμα τής Χάγης», πού δέν έχει δημοσιευθεί στην 'Επίσημη 'Εφημερίδα, παρατέθηκε στην άπόφαση του Δικαστηρίου τής 16ης Φεβρουαρίου 1978, 'Επιτροπή κατά 'Ιρλανδίας, 61/77, [1978] ECR σ. 417, σκέψη 37 του σκεπτικου). 'Εν συνεχεία ή κυβέρνηση έγνωστοποίησε στην 'Επιτροπή ότι ή θέση σέ ίσχύ τών σχεδιαζόμενων μέτρων θά αναβαλλόταν για τήν 1η 'Ιουλίου.
6. 'Η 'Επιτροπή έπιφύλαξε τή στάση της μέχρις ότου θά έλάμβανε τό πλήρες κείμενο τών σχεδιαζόμενων μέτρων, ή δέ κυβέρνηση του 'Ηνωμένου Βασιλείου τής

απέστειλε, στις 19 Ιουνίου 1979, τό κείμενο πέντε σχεδίων κανονισμών καί στις 29 Ιουνίου 1979 τό κείμενο ενός έκτου σχεδίου, πού άντικαθιστούσε ένα από τά πέντε σχέδια πού είχαν άποσταλεί προηγουμένως. Στην άνταλλαγείσα άλληλογραφία επί του θέματος αυτού μέ τήν κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου ή Έπιτροπή ύπογράμμισε κατ' επανάληψη τό γεγονός ότι τά σχεδιαζόμενα μέτρα δέν μπορούσαν νά τεθούν σέ ισχύ χωρίς νά έχουν τύχει τής έγκρίσεώς της, δεδομένου ότι ενέπιπταν εντός των έξουσιών τής Κοινότητας.

7 Τά επίδικα μέτρα τέθηκαν σέ ισχύ τήν 1η Ιουλίου 1979.

8 Στις 6 Ιουλίου 1979, ή Έπιτροπή απέστειλε πρός τήν κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου έπιστολή, γνωστοποιώντας της ότι εκκίνηι τή διαδικασία του άρθρου 169 τής συνθήκης. Η Έπιτροπή άφου έλαβε τίς παρατηρήσεις τής κυβερνήσεως μέ έπιστολή τής 31ης Ιουλίου 1979, στις 3 Αύγουστου 1979 διατύπωσε αίτιολογημένη γνώμη επί των προαναφερθέντων κανονισμών καί στις 2 Οκτωβρίου 1979 επί του επίμαχου θέματος τής άλιείας εντός τής θάλασσας τής Ήρλανδίας καί των υδάτων τής νήσου Man.

9 Δέν άμφισβητείται μεταξύ των διαδίκων ότι τά κανονιστικά μέτρα πού τό Ήνωμένο Βασίλειο έθεσε σέ ισχύ τήν 1η Ιουλίου 1979 είναι γνήσια μέτρα διατηρήσεως καί ότι άντιστοιχούν, τουλάχιστον κατ' άρχήν, πρός τά μέτρα πού ή Έπιτροπή πρότεινε στό Συμβούλιο τήν ίδια έποχή όσον άφορά τό σύνολο των έν λόγω θαλάσσιων περιοχών. Οί έπικρίσεις τής Έπιτροπής στηρίζονται στή σκέψη ότι, τέτοιου είδους μέτρα δέ δύνανται νά ληφθούν άποτελεσματικώς, παρά για τό σύνολο τής Κοινότητας, ότι τό Συμβούλιο θά ήταν σέ θέση νά τά θεσπίσει κατά τους άπαιτούμενους από τή συνθήκη τύπους, άν τό ίδιο τό Ήνωμένο Βασίλειο δέν είχε παραλύσει τή διαδικασία λήψεως αποφάσεων εντός του άνωτέρω όργανου καί ότι, μέ τή μονομερή θέσπιση των έν λόγω μέτρων, τό Ήνωμένο Βασίλειο σφετερίσθηκε έξουσίες οί όποίες από τήν 1η Ιανουαρίου 1979 άνήκουν πλήρως στήν Κοινότητα. Κατά τήν Έπιτροπή, ύπό τίς προκείμενες περιστάσεις, τά επίδικα μέτρα δέν μπορούσε νά θεσπισθούν άλλως παρά μέ τήν άδειά της.

10 Η Έπιτροπή εξετάζει έπικουρικώς μόνο τήν ούσία διάφορων ληφθέντων μέτρων, για νά άποδείξει ότι, άκόμα κι άν πρόκειται για γνήσια μέτρα διατηρήσεως, ή είσαγωγή τους έδρασε τήν άρχή τής ίσης μεταχειρίσεως όλων των άλιείων τής

Κοινότητας είτε λόγω του χρόνου της θέσεώς τους σε ισχύ είτε λόγω του τρόπου της εφαρμογής τους.

- 11 Τή θέση της Έπιτροπής υποστήριξαν ή κυβέρνηση της Γαλλικής Δημοκρατίας και ή κυβέρνηση της Ίρλανδίας.
- 12 'Η γαλλική κυβέρνηση, αφού παρατήρησε ότι ό τομέας της άλιείας και ειδικότερα της διατηρήσεως των θαλάσσιων ειδών έμπίπτει στό πεδίο έξουσιών πού έχουν ρητώς παραχωρηθεί στην Κοινότητα, υπογραμμίζει τό γεγονός ότι κάθε έθνική έξουσία επί μέτρων διατηρήσεως εξέλιπε πλήρως και άμετακλήτως στις 31 Δεκεμβρίου 1978. Πρέπει έπομένως νά γίνει μιά θεμελιώδης διάκριση, σύμφωνα μέ την ύφιστάμενη νομολογία του Δικαστηρίου, μεταξύ της περιόδου πού έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 1978 και εκείνης πού άκολουθήσε. Στό έξής, ή έξουσία λήψεως μέτρων προστασίας των βιολογικών πόρων της θάλασσας έμπίπτει στην άποκλειστική άρμοδιότητα της Κοινότητας και ύστερα του Συμβουλίου. Τό τελευταίο δέ δύναται, χωρίς νά άγνοήσει τις διατάξεις του άρθρου 102, νά άποδώσει στά Κράτη μέλη την έξουσία την όποία έχουν όριστικώς άπολέσει. Λαμβανομένων υπόψη των νομικών αυτών δεδομένων, οι άποφάσεις πού έλαβε τό Συμβούλιο πρέπει νά θεωρηθούν ως «άποφάσεις άποκρυσταλλώσεως», οι όποιες παγιώνουν τά μέτρα διατηρήσεως, όπως ίσχυαν κατά την έκπνοή της μεταβατικής περιόδου και όχι ως άποφάσεις παραχωρήσεως ή μεταβιβάσεως άρμοδιότητας.
- 13 'Η ίρλανδική κυβέρνηση, άν και υποστηρίζει την προσφυγή της Έπιτροπής, δέ δέχεται έντούτοις τή θέση της γαλλικής κυβερνήσεως ως προς τό θέμα των έξουσιών. Θεωρεί ότι ή κατάσταση διέπεται από τις άνωτέρω διαδοχικές άποφάσεις του Συμβουλίου, αλλά δέ θέλει νά άποκλείσει τή δυνατότητα για τό Συμβούλιο νά καθορίζει, άκόμα και μετά τό πέρας της περιόδου πού όρίζει τό άρθρο 102 της πράξεως προσχωρήσεως, κανόνες, διαδικασίες και κριτήρια άτομικής δράσεως των Κρατών μελών άντί του Συμβουλίου, στην περίπτωση όπου, λόγω των περιστάσεων, καθίσταται έπείγουσα ή λήψη μέτρων διατηρήσεως.
- 14 'Η κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου ισχυρίζεται ότι, έφόσον τό Συμβούλιο δέν έχει άσκήσει τις έξουσίες πού του παρέχει τό άρθρο 102 της πράξεως προσχωρήσεως, άκόμα και μετά τό πέρας της προβλεπόμενης από τή διάταξη

αυτή περίοδο, τὰ Κράτη μέλη διατηρούν ένα υπόλοιπο εξουσιών και υποχρεώσεων, μέχρι ότου ή Κοινότητα ασκήσει πλήρως τις αρμοδιότητές της. Δέν άμφισβητεί ότι τὰ από τὰ Κράτη μέλη λαμβανόμενα υπό τις συνθήκες αυτές μέτρα πρέπει νά συμφωνούν με κάθε σχετική διάταξη του κοινοτικού δικαίου· στην παρούσα περίπτωση, τό πραγματικό έρώτημα είναι, έπομένως, αν τὰ μέτρα συγκρούονται με την ισχύουσα κοινοτική νομοθεσία και αν, με τή θέσπισή τους, τό Ήνωμένο Βασίλειο άγνόησε οποιαδήποτε από τις υποχρεώσεις που υπέχει εκ του κοινοτικού δικαίου.

15 Ή κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου φρονεί ότι, κατά τό χρόνο της είσαγωγής των πέντε επίδικων κανονισμών, δέν υπήρχε σε ισχύ κοινοτική νομοθεσία επί του ίδιου θέματος, όπως ακριβώς, δέν υπήρχε κοινοτική νομοθεσία ρυθμίζουσα την άλιεία ρέγγας εντός της θάλασσας της Ήρλανδίας και των υδάτων της νήσου Man. Ή κυβέρνηση πιστεύει ότι έκπλήρωσε τις υποχρεώσεις που άπορρέουν από τις αποφάσεις του Συμβουλίου και από τό ψήφισμα της Χάγης, δεδομένου ότι συμβουλευθήκε την Έπιτροπή σε όλα τὰ στάδια της έκπονήσεως των επίδικων μέτρων και έπιζήτησε την έγκρισή της. Αντιθέτως, άμφισβητεί ότι τό άνωτέρω ψήφισμα και οι αποφάσεις, που παρέτειναν την έφαρμογή της, δύνανται νά έρμηνευθούν υπό την έννοια ότι υποβάλλουν τή δράση των Κρατών μελών στην εκ των προτέρων άδεια της Έπιτροπής.

16 Λαμβανομένης υπόψη της άβεβαιότητας που χαρακτηρίζει τή νομική κατάσταση στον έν λόγω τομέα, πρέπει, έν πρώτοις, νά διαπιστωθεί ή κατάσταση του κοινοτικού δικαίου στο θέμα των μέτρων διατηρήσεως κατά την έν λόγω περίοδο. Άφου προσδιορισθούν οι δάσεις της νομικής καταστάσεως, πρέπει έν συνέχεια νά έξετασθούν χωριστά τό αν συμβιδάζεται προς τό κοινοτικό δίκαιο ή θέση σε ισχύ των πέντε άμφισβητούμενων από την Έπιτροπή κανονισμών, άφετέρου δέ ή κατάσταση των πεδίων άλιείας στη θάλασσα της Ήρλανδίας και στα ύδατα της νήσου Man, ή όποία δημιουργεί είδικά νομικά προβλήματα.

Έπί της καταστάσεως του δικαίου κατά την υπό κρίση περίοδο

17 Τό Δικαστήριο είχε την εύκαιρία νά έκθέσει τὰ στοιχεία του κοινοτικού δικαίου, που εφαρμόζονται στο έν λόγω θέμα, στις προηγούμενες αποφάσεις του και, τελευταία, στην άπόφασή του της 10ης Ήουλίου 1980, που παρατέθηκε ήδη. Ή κατάσταση που περιγράφεται στις άποφάσεις αυτές υπέστη, έν τώ μεταξύ,

ούσιώδη μεταβολή λόγω του γεγονότος ότι, μετά τή λήξη, κατά τήν 1η Ίανουαρίου 1979, τής προβλεπόμενης από τό άρθρο 102 τής πράξεως προσχωρήσεως μεταβατικής περιόδου, ή έξουσία λήψεως μέτρων προστασίας τών θαλάσσιων πόρων έντός του πλαισίου τής κοινής πολιτικής άλιείας άνήκει πλήρως και οριστικώς στήν Κοινότητα.

- 18 Τά Κράτη μέλη δέ δικαιούνται επομένως νά άσκοουν δική τους έξουσία στόν τομέα τών μέτρων διατηρήσεως έντός τών υδάτων τής δικαιοδοσίας τους. Ή θέσπιση τέτοιων μέτρων, μέ τούς περιορισμούς πού συνεπάγονται γιά τίς άλιευτικές δραστηριότητες, μετά τήν άνωτέρω ήμερομηνία, είναι θέμα κοινοτικού δικαίου. Όπως όρθώς παρατήρησε ή Επιτροπή, οι πόροι, στους όποιους οι άλιείς τών Κρατών μελών έχουν ίσο δικαίωμα προσβάσεως, πρέπει έφεξής νά υπάγονται στους κανόνες του κοινοτικού δικαίου.
- 19 Υπό τό φώς αυτής άκριδώς τής θέσεως άρχης πρέπει νά εκτιμηθεί ή νομική κατάσταση. Τήν κατάσταση αυτή χαρακτηρίζει τό γεγονός ότι τό Συμβούλιο δέ θέσπισε, έντός τών άπαιτούμενων προθεσμιών, τά μέτρα διατηρήσεως πού προβλέπει τό άρθρο 102 τής πράξεως προσχωρήσεως, σ' ένα θέμα όπου ή έξουσία άνήκει στήν Κοινότητα.
- 20 Στο σημείο αυτό πρέπει πρό πάντων νά τονισθεί ότι, επειδή ή μεταβίβαση έξουσιών προς τήν Κοινότητα στό έν λόγω θέμα υπήρξε πλήρης και οριστική, ή άνωτέρω παράλειψη δέν μπορούσε σέ καμία περίπτωση νά άποδώσει στά Κράτη μέλη τήν έξουσία και τήν έλευθερία μονομερούς ενέργειας στόν τομέα αυτό.
- 21 Άπό αυτό έπεται, όπως εξέθεσε ή γαλλική κυβέρνηση, ότι, λόγω τής μή θεσπίσεως διατάξεων από τό Συμβούλιο σύμφωνα μέ τίς διατυπώσεις και διαδικασίες πού όρίζει ή συνθήκη, τά μέτρα διατηρήσεως, όπως ίσχυαν κατά τό τέλος τής καθοριζόμενης από τό άρθρο 102 τής πράξεως προσχωρήσεως περιόδου, διατηρούνται στήν κατάσταση πού δρίσκονταν κατά τό πέρας τής μεταβατικής περιόδου πού όρίζεται στήν άνωτέρω διάταξη.
- 22 Ή αντίληψη όμως αυτή δέ δύναται νά έπεκταθεί μέχρι σημείου ώστε νά θέσει τά Κράτη μέλη σέ πλήρη άδυναμία ένδεχόμενης τροποποιήσεως τών υπαρχόντων μέτρων διατηρήσεως, ανάλογα μέ τήν εξέλιξη τών σχετικών βιολογικών και τεχνικών δεδομένων στόν τομέα αυτό. Τέτοια τροποποιητικά μέτρα, περιορι-

σμένης μόνο εκτάσεως, δέ δύνανται νά συνεπάγονται νέα πολιτική διατηρήσεως εκ μέρους ενός Κράτους μέλους, δεδομένου ότι ή έξουσία καταστρώσεως μιᾶς τέτοιας πολιτικής ἀνήκει ἐφεξῆς στά κοινοτικά ὄργανα.

- 23 Λαμβάνοντας ὑπόψη τή κατάσταση πού δημιουργήθηκε ἀπό τήν ἀδράνεια τοῦ Συμβουλίου, οἱ συνθήκες ὑπό τίς ὁποῖες τά μέτρα αὐτά δύνανται νά ληφθοῦν πρέπει νά προσδιορισθοῦν μέ τή βοήθεια ὅλων τῶν διαθέσιμων νομικῶν στοιχείων, ἀκόμα καί ἀποσπασματικῶν, καί μέ τήν ἐπίκληση, κατά τά λοιπά, τῶν διαρθρωτικῶν ἀρχῶν, στίς ὁποῖες στηρίζεται ή Κοινότητα. Οἱ ἀρχές αὐτές ἀπαιτοῦν ή Κοινότητα νά δρίσκεται, ὑπό ὁποιαδήποτε περίσταση, σέ θέση νά ἀνταποκρίνεται στίς εὐθύνες της τηρώντας τίς οὐσιώδεις ἰσοροπίες πού ἐπιδιώκει ή συνθήκη.
- 24 Ἐν προκειμένῳ πρέπει προπάντων νά σημειωθεῖ ότι, κατά τήν ἐποχή τῶν περιστατικῶν πού δημιούργησαν τή διαφορά, ή Ἐπιτροπή εἶχε ὑποβάλει τίς προτάσεις πού προβλέπει τό ἄρθρο 102 τῆς πράξεως προσχωρήσεως, οὕτως ὥστε στό Συμβούλιο εἶχε περιέλθει σχέδιο περί τοῦ συνόλου τῶν μέτρων διατηρήσεως πού ἔπρεπε νά ληφθοῦν. Ἄν καί τό Συμβούλιο δέν ἔδωσε συνέχεια στίς ἐν λόγω προτάσεις, χάραξε ὅμως ὀρισμένες κατευθυντήριες γραμμές, πού διατυπώνονται στίς προαναφερθεῖσες ἀποφάσεις καί ἰδίως στήν ἀπόφαση τῆς 25ης Ἰουνίου 1979, πού εἶχε ἐφαρμογή κατά τήν ἐποχή τῶν ἐν λόγω περιστατικῶν.
- 25 Οἱ ἀποφάσεις αὐτές, πού εἶναι βασικῶς προσωρινῆς φύσεως, δέχονται τίς προτάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς περί ἐπιτρεπόμενων συνολικῶν ἀλιεύσεων (ΤΑC) ὡς ὄριο τῆς συνολικῆς ἀλιευτικῆς δραστηριότητος κατά τήν ὑπό κρίση περίοδο. Κατά τά λοιπά, παγιώνουν τά τεχνικά μέτρα διατηρήσεως καί ἐλέγχου τῶν ἀλιευτικῶν πόρων, πού ἴσχυαν κατά τήν ὑπό κρίση περίοδο. Ἄπηχουν ἔτσι, ἀφενός, τήν πρόθεση τοῦ Συμβουλίου νά ἐνισχύσει τό κύρος τῶν προτάσεων τῆς Ἐπιτροπῆς καί, ἀφετέρου, τή θέλησή του νά ἐμποδίσει τή χωρίς ἀναγνωρισμένη ἀνάγκη μεταβολή τῶν ἰσχυόντων μέτρων διατηρήσεως ἀπό τά Κράτη μέλη.
- 26 Ὡς πρὸς τίς τυχόν εἰσακτέες τροποποιήσεις τῶν ὑφιστάμενων μέτρων διατηρήσεως, οἱ ἀνωτέρω ἀποφάσεις παραπέμπουν στίς «διαδικασίες καί τά κριτήρια» τοῦ ψηφίσματος τῆς Χάγης. Πρέπει νά παρατηρηθεῖ ότι τό ψήφισμα αὐτό ἀποκλείει κατ' ἀρχήν τά μονομερή μέτρα τῶν Κρατῶν μελῶν καί δέ δέχεται, στήν περίπτωση ὅπου δέν ὑπάρχουν κοινοτικά μέτρα, παρά μέτρα

θεσπιζόμενα προς εξασφάλιση της προστασίας των πόρων και υπό μορφή που να μη εισάγουν διακρίσεις. Περαιτέρω, υπογραμμίζει ότι τα μέτρα αυτά δε δύνανται να προδικάζουν μελλοντικούς προσανατολισμούς της κοινοτικής πολιτικής επί της διατήρησης των πόρων.

- 27 Προτού θεσπίσει τέτοια μέτρα, τό ενδιαφερόμενο κράτος υποχρεούται να ζητήσει την έγκριση της Έπιτροπής, την όποία όφείλει να συμβουλευέται σε όλα τά στάδια της διαδικασίας. Πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι άπαιτήσεις αυτές, οι όποιες είχαν αρχικώς καθορισθεί κατά τή μεταβατική περίοδο, που τάσσει τό άρθρο 102 της πράξεως προσχωρήσεως, πρέπει έφεξης να εκτιμώνται σε νέο πλαίσιο, που χαρακτηρίζεται από τή αποκλειστική έξουσία της Κοινότητας επί του θέματος αυτού και από τήν πλήρη ισχύ των σχετικών κανόνων του κοινοτικού δικαίου, υπό τήν επιφύλαξη των μεταβατικών διατάξεων των άρθρων 100, 101 και 103 της πράξεως προσχωρήσεως, για τήν εφαρμογή των όποιων δέν τίθεται πάντως ζήτημα έν προκειμένω.
- 28 Σύμφωνα μέ τό άρθρο 5 της συνθήκης, τά Κράτη μέλη υποχρεούνται να λαμβάνουν κάθε κατάλληλο μέτρο ώστε να διευκολύνουν τήν Κοινότητα στην εκτέλεση της άποστολής της και να απέχουν από κάθε μέτρο που δύναται να θέσει σε κίνδυνο τήν πραγματοποίηση των σκοπών της συνθήκης. Η διάταξη αυτή επιβάλλει στά Κράτη μέλη ειδικές υποχρεώσεις ενέργειας και άποχής σε περίπτωση όπου ή Έπιτροπή, για να αντιμετώπισει επείγουσες ανάγκες διατηρήσεως, έχει υποβάλει στό Συμβούλιο προτάσεις, οι όποιες, άν και δέν έχουν υιοθετηθεί από τό Συμβούλιο, άποτελούν τό σημείο άφετηρίας για έναρμονισμένη κοινοτική δράση.
- 29 Έπιπλέον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 7 της συνθήκης, οι άλιεις της Κοινότητας πρέπει να έχουν, υπό τήν επιφύλαξη των άνωτέρω έξαιρέσεων, ίση πρόσβαση στά άλιευτικά άποθέματα που έμπίπτουν στή δικαιοδοσία των Κρατών μελών. Μόνο τό Συμβούλιο έχει τήν έξουσία να καθορίζει τίς λεπτομέρειες της προσδάσεως αυτής, σύμφωνα μέ τίς διαδικασίες που καθορίζονται στά άρθρα 43 παράγραφος 2 έδάφιο 3 της συνθήκης και 102 της πράξεως προσχωρήσεως. Η νομική αυτή κατάσταση δε δύναται να μεταβληθεί μέ μέτρα που θεσπίζονται μονομερώς από τά Κράτη μέλη.
- 30 Δεδομένου ότι πρόκειται για τομέα ό όποιος επιφυλάχθηκε στις έξουσίες της Κοινότητας, έντός του όποιου τά Κράτη μέλη δε δύνανται, έφεξης, να ενεργούν

παρά μόνο ως διαχειριστές του κοινού συμφέροντος, ένα Κράτος μέλος δε δύναται, έλλείψει κατάλληλης ενέργειας του Συμβουλίου, να θέτει σε ισχύ προσωρινά μέτρα διατηρήσεως, που ένδεχομένως απαιτεί ή κατάσταση, παρά μόνο στο πλαίσιο συνεργασίας με την Έπιτροπή και λαμβάνοντας δεόντως υπόψη τή γενική αποστολή έποπτείας, τήν όποία τό άρθρο 155, σε συνδυασμό, έν προκειμένω, με τήν απόφαση τής 25ης Ίουνίου 1979 και τίς παράλληλες αποφάσεις, έμπιστεύεται στο όργανο αυτό.

- 31 Έπομένως, ένώπιον μιās καταστάσεως που χαρακτηριζόταν από τήν αδράνεια του Συμβουλίου και από τή διατήρηση, κατ' αρχήν, τών μέτρων διατηρήσεως που ίσχυαν κατά τή λήξη τής προβλεπόμενης από τό άρθρο 102 τής πράξεως προσχωρήσεως περιόδου, ή απόφαση τής 25ης Ίουνίου 1979 και οι παράλληλες αποφάσεις, καθώς και οι συμφυείς απαιτήσεις τής διασφαλίσεως, από τήν Κοινότητα, του κοινού συμφέροντος και του άκέραιου τών ίδιων της έξουσιών, έπέβαλαν στα Κράτη μέλη όχι μόνο τήν υποχρέωση να συμβουλευόνται τήν Έπιτροπή λεπτομερώς και να έπιζητούν καλόπιστα τήν έγκρισή της, αλλά και τό καθήκον να μη θεσπίζουν ένθνικά μέτρα διατηρήσεως, παρά τίς αντίρρήσεις, έπιφυλάξεις ή όρους που θά μπορούσε να διατυπώσει ένδεχομένως ή Έπιτροπή.
- 32 Αύτή ή διαδικασία συνεργασίας μεταξύ τών Κρατών μελών και τής Έπιτροπής έχει έξάλλου έδραιωθεί από τήν εύρέως άκολουθούμενη πρακτική, κατά τό μέτρο που ή Έπιτροπή έχει λάβει θέση επί μεγάλου άριθμού ένθνικών μέτρων διατηρήσεως, τά όποια τής είχαν κοινοποιήσει τά διάφορα ένδιαφερόμενα Κράτη μέλη, διατυπώνοντας, ανάλογα με τήν περίπτωση, έπιφυλάξεις ή όρους (βλ. για τήν έν λόγω περίοδο τίς ανακοινώσεις που έχουν δημοσιευθεί στις Έπίσημες Έφημερίδες C 154, σ. 5 του 1978, C 119, σ. 5 του 1979, C 133, σ. 2 και C 237, σ. 2 του 1980).
- 33 Υπό τό φώς άκριβώς τής καταστάσεως του δικαίου, που προσδιορίσθηκε κατ' αυτό τόν τρόπο, πρέπει να έξετασθούν οι δύο κατηγορίες μέτρων, που αποτελούν τό άντικείμενο τής διαφοράς.

Έπί τών έπικρινόμενων από τήν Έπιτροπή κανονιστικών μέτρων

- 34 Η κυβέρνηση του Ήνωμένου Βασιλείου ισχυρίζεται ότι είχε προηγουμένως συμβουλευθεί τήν Έπιτροπή επί τών πέντε κανονισμών που ή τελευταία έπικρίνει,

σύμφωνα με τις αποφάσεις του Συμβουλίου και την καθοριζόμενη από τό ψήφισμα τής Χάγης διαδικασία. Δέ δύναται νά τής προσαφθεί ότι έθεσε τά μέτρα αυτά σέ ισχύ προτού λάβει τή γνώμη τής Έπιτροπής, τή στιγμή κατά τήν όποία από τά στοιχεία πού παρέσχε ή ίδια ή Έπιτροπή προκύπτει ότι τά περισσότερα από τά μέτρα πού έλαβαν τά Κράτη μέλη κατά τήν υπό κρίση περίοδο τής κοινοποιήθηκαν μόνο μετά τήν έναρξη τής ισχύος τους, ενώ εξαιρετικές ήταν οι περιπτώσεις προηγούμενης έγκρίσεως.

- 35 'Επί του σημείου αυτού πρέπει νά λεχθεί ότι οι διαβουλεύσεις πού διεξάχθηκαν εκ μέρους τής κυβερνήσεως του Ένωμένου Βασιλείου δέν υπήρξαν ικανοποιητικές και δέ δύναται νά θεωρηθούν ότι ανταποκρίνονται στίς απαιτήσεις των αποφάσεων του Συμβουλίου. Άν και ή Έπιτροπή πληροφορήθηκε στίς 21 Μαρτίου 1979 τίς προθέσεις τής κυβερνήσεως, έλαβε όμως γνώση του κειμένου των σχεδιαζόμενων μέτρων μόλις στίς 19 'Ιουνίου. Είναι προφανές ότι, λόγω του τεχνικού χαρακτήρα του θέματος, αυτός ό τρόπος ενέργειας δέν επέτρεψε στήν Έπιτροπή νά εκτιμήσει όλες τίς έπιπτώσεις των σχεδιαζόμενων μέτρων και νά άσκήσει καταλλήλως τό καθήκον έποπτείας, πού έχει δυνάμει του άρθρου 155 τής συνθήκης.
- 36 Πρέπει νά σημειωθεί ότι ή Έπιτροπή διατύπωσε τίς επιφυλάξεις της από τήν άρχή τής διαδικασίας διαβουλεύσεων και τίς επανέλαβε ρητώς στίς 22 και 27 'Ιουνίου, άφού έλαβε γνώση του κειμένου των μέτρων, εκφράζοντας τήν πρόθεσή της νά μή τά έγκρίνει, μέχρις ότου μία πιά έμπεριστατωμένη εξέταση θά καθιστούσε δυνατό νά βρεθεί πεδίο συμφωνίας. Δεδομένου ότι ή κυβέρνηση του Ένωμένου Βασιλείου δέν έδωσε συνέχεια στίς παρατηρήσεις αυτές και τά μέτρα τέθηκαν σέ ισχύ τήν 1η 'Ιουλίου 1979, ή Έπιτροπή κίνησε άμέσως τή διαδικασία του άρθρου 169 τής συνθήκης, μέ έπιστολή τής 6ης 'Ιουλίου 1979.
- 37 Τό έπιχείρημα πού άντλεί ή κυβέρνηση του Ένωμένου Βασιλείου από τό γεγονός ότι, ή Έπιτροπή επικύρωσε άναδρομικώς μέτρα πού είχαν ήδη θέσει σέ ισχύ τά Κράτη μέλη, δέ δύναται νά μεταβάλλει τήν εκτίμηση αυτή. Είναι πράγματι βέβαιο ότι σέ όλες τίς σχετικές περιπτώσεις τά έν λόγω μέτρα τελικώς έγκρίθηκαν, άφού άνάλογα μέ τήν περίπτωση, τά ενδιαφερόμενα κράτη δέχθηκαν τούς όρους πού είχε θέσει ή Έπιτροπή. Άν και ή διαδικασία πού άκο-

λούθησαν εν προκειμένω όρισμένα Κράτη μέλη ένδέχεται νά φανεί μή ικανοποιητική υπό τό πρίσμα τοῦ καθήκοντος συνεργασίας πού έπιτάσσει τό άρθρο 5 τής συνθήκης, οί περιπτώσεις πού αναφέρονται δέ δύνανται νά συγκριθοῦν μέ τά επίδικα μέτρα τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου, γιά τά όποία ἡ Ἐπιτροπή διατύπωσε τίς έπιφυλάξεις της από τήν άρχή τής διαδικασίας διαβουλεύσεων καί κατά τών όποίων διατήρησε έπισήμως τίς άντιρρήσεις της.

- 38 Ἐπό τά άνωτέρω προκύπτει ότι τό Ἠνωμένο Βασίλειο παρέδῃ τίς ύποχρεώσεις πού ύπέχει έκ τής συνθήκης, τόσο διότι, μέ τή διαδικασία διαβουλεύσεων πού άκολούθησε, έμπόδισε τήν Ἐπιτροπή νά έξετάσει έπαρκώς τά σχεδιαζόμενα μέτρα, όσο καί διότι τά έξεσε σέ ισχύ παρά τίς άντιρρήσεις τής Ἐπιτροπής.

Ἐπί τών μέτρων πού εφαρμόζονται επί τής θάλασσας τής Ἰρλανδίας καί τών υδάτων τής νήσου Man

- 39 Ἡ κυβέρνηση τής Ἰρλανδίας, πού άποδίδει ιδιαίτερη σημασία στην πλευρά αυτή τής διαφοράς, ζήτησε από τό Δικαστήριο νά άποσαφηνίσει τή νομική κατάσταση όσον άφορά τήν εφαρμογή τών σχετικών κανόνων κοινοτικού δικαίου έντός τών χωρικών υδάτων τής νήσου Man.

- 40 Ὅπως έχει ήδη άποφανθεί τό Δικαστήριο μέ τήν άπόφασή του τής 10ης Ἰουλίου 1980, δέν άπαιτεῖται έν προκειμένω νά έξετασθεί ἡ συνταγματική θέση τής νήσου Man ἢ ἡ σχέση αὐτοῦ τοῦ εδάφους μέ τήν Κοινότητα, δεδομένου ότι από τίς ίδιες τίς διατάξεις τοῦ επίδικου κανονισμού, δηλαδή τοῦ Herring (Isle of Man) Lincensing Order 1389, προκύπτει ότι τό μέτρο αὐτό λήφθηκε δυνάμει τής νομοθεσίας τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου από τή βρετανική κυβέρνηση, έτσι ώστε τό Ἠνωμένο Βασίλειο πρέπει νά αναλάβει τήν πλήρη εὐθύνη τοῦ έν λόγω μέτρου έναντι τής Κοινότητας.

- 41 Ἄρκει νά παρατηρηθεί ότι οί νομικές βάσεις τοῦ καθεστῶτος άλιείας, τό όποιο άμφισβητεῖ ἡ Ἐπιτροπή, παρέμειναν κατά τό 1979 οί ίδιες μέ εκείνες, τίς όποίες τό Δικαστήριο κλήθηκε νά έξετάσει, γιά τά έτη 1977 καί 1978, στην άπόφασή του τής 10ης Ἰουλίου 1980. Ἀκόμα κι άν προκύπτει από τό φάκελο ότι τό καθεστῶς φαίνεται νά έχει κάπως φιλελευθεροποιηθεί υπέρ τών Ἰρλανδών άλιέων, τό Δικαστήριο δέ δύναται παρά νά έμμεινει στην έκτίμηση πού προέδῃ

μέ την άνωτέρω άπόφασή του, ότι δηλαδή τό σύστημα τών άδειών άλιείας, πού εφαρμόζεται στή θάλασσα τής Ίρλανδίας καί στά ύδατα τής νήσου Μαν, δέν άποτελέσει άντικείμενο καμιάς διαβουλεύσεως ούτε, έπομένως, όποιασδήποτε άδειας έκ μέρους τής Έπιτροπής, ότι οι λεπτομερείς κανόνες εφαρμογής του συστήματος αυτού έπιφυλάχθηκαν στήν άπόλυτη διακριτική ευχέρεια τών άρχών του Ήνωμένου Βασιλείου, χωρίς νά μπορέσουν τά όργανα τής Κοινοτήτας, τά άλλα Κράτη μέλη καί τά ενδιαφερόμενα πρόσωπα νά άποκτήσουν νομική ασφάλεια ώς πρός τόν πραγματικό τρόπο εφαρμογής του συστήματος.

- 42 Υπό τίς περιστάσεις αυτές, μέ τό σύστημα αυτό παραδιάσθηκε ένας άπό τούς θεμελιώδεις κανόνες στό θέμα αυτό, πού άνεφέρθηκε άνωτέρω, υπό τήν έννοια ότι έμπόδισε τήν πρόσβαση άλιέων άλλων Κρατών μελών, καί ιδίως τής Ίρλανδίας, σέ ζώνες άλιείας, πού έπρεπε νά είναι έξισου έλεύθερες καί σ' αυτούς, όπως καί στους άλιείς του Ήνωμένου Βασιλείου.
- 43 Πρέπει, έπομένως, νά επαναληφθει, γιά τό έτος 1979, ή διαπίστωση πού ήδη έγινε μέ τήν άπόφαση τής 10ης Ίουλίου 1980, τής παραβάσεως υπό του Ήνωμένου Βασιλείου τών όποχρεώσεων του, νά τονισθει δέ τό γεγονός ότι τό σύστημα πού εφαρμόσθηκε στήν άνωτέρω θαλάσσια ζώνη θίγει μία άπό τίς ουσιώδεις άρχές επί του θέματος.

Έπί τών δικαστικών έξόδων

- 44 Κατά τό άρθρο 69 παράγραφος 2 του κανονισμού διαδικασίας, ό ήττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά έξοδα. Έπειδή ή καθ' ής ήττήθηκε, πρέπει νά καταδικασθει στά δικαστικά έξοδα, περιλαμβανόμενων καί τών έξόδων τών παρεμβαινουσών.

Διά ταυτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί άποφασίζει:

- 1) Τό Ήνωμένο Βασίλειο παρέδη τίς όποχρεώσεις πού υπέχει έκ τής συνθήκης ΕΟΚ, διότι
  - α) έθεσε σέ ισχύ, τήν 1η Ίουλίου 1979, χωρίς προηγουμένη κατάλληλη διαβούλευση καί παρά τίς άντιρρήσεις τής Έπιτροπής, τούς άκόλουθους κανονισμούς:

- The Fishing Nets (North-East Atlantic) (Variation) Order 1979, no 744,
  - The Immature Sea Fish Order 1979, no 741,
  - The Immature Nephrops Order 1979, no 742,
  - The Nephrops Tails (Restrictions on Landing) Order 1979, no 743,
  - The Sea Fish (Minimum Size) (Amendment) Order (Northern Ireland) 1979, no 235.
- 6) διατήρησε σέ ισχύ στήν ίρλανδική θάλασσα καί στά περιβάλλοντα τή νήσο Man ὕδατα δυνάμει τοῦ Herring (Irish Sea) Licensing Order 1977, no 1388 καί τοῦ Herring (Isle of Man) Licensing Order 1977, no 1389, σύστημα ἀδειῶν ἀλιείας, τό ὁποῖο δέν εἶχε ἀποτελέσει ἀντικείμενο κατάλληλης διαβουλεύσεως μέ τήν Ἐπιτροπή ἡ ἀδειας τῆς τελευταίας, καί τοῦ ὁποῖου οἱ λεπτομερεῖς κανόνες ἐφαρμογῆς ἐπιφυλάχθησαν στήν ἀπόλυτη διακριτική εὐχέρεια τῶν ἀρχῶν τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου, χωρίς νά μπορέσουν τά ὄργανα τῆς Κοινότητος, τά ἄλλα Κράτη μέλη καί τά ἐνδιαφερόμενα πρόσωπα νά ἀποκτήσουν νομική ἀσφάλεια ὡς πρός τόν πραγματικό τρόπο ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος, καί τό ὁποῖο, κατά συνέπεια, εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά ἐμποδίσαι τήν πρόσβαση ἀλιέων ἄλλων Κρατῶν μελῶν σέ ζῶνες ἀλιείας, πού ἔπρεπε νά εἶναι ἐξίσου ἐλεύθερες καί σ' αὐτούς, ὅπως καί στούς ἀλιεῖς τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου.

2. Καταδικάζει τό Ἠνωμένο Βασίλειο στά δικαστικά ἐξόδα, περιλαμβανόμενων καί τῶν ἐξόδων τῶν παρεμβαινουσῶν.

Mertens de Wilmars	Pescatore	Mackenzie Stuart	Koopmans	O'Keeffe
Bosco	Touffait	Due	Everling	

Δημοσιεύτηκε σέ δημόσια συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 5 Μαΐου 1981.

Ὁ γραμματεὺς
A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος
J. Mertens de Wilmars